

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 137

פרשת חיי שרה

שנת תשפ"ב לפ"ק

לזכרון עולם

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרון גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָאָה

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּת חַיֵּי שָׂרָה

"וַיֵּבֵא אַבְרָהָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וּלְבִנְתָּהּ"

(בְּרֵאשִׁית כג, ב)

– עֲנִינֵי הַסֶּפֶד –

א.

(ח"א יז, בסוף)

בַּעַת אָמִירַת הַתּוֹרָה הַזְכִּיר רַבֵּנוּ ז"ל מֵאִמֵּר
רז"ל: "אֵין מִסְפִּידִין בַּחֲנֻכָּה" (שַׁבָּת
כא: שְׁלֹחַן עָרוֹךְ אַרְחֵי-חַיִּים תרע, א). וְאֵינִי זוֹכֵר מַה
שֶׁפָּרַשׁ בּוֹ.

וְהִנְרָאָה לְעֲנִיּוֹת-דְּעֵתִי (מוֹהַרְנ"ט ז"ל): כִּי
הַסֶּפֶד הוּא בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן
הַסְּתַלְקוֹת הַכְּבוֹד, שֶׁנִּפְגַּם עַל-יְדֵי
הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיק הַזֶּה שֶׁהָיָה מִצְּדִיק אֶת
הַרְבִּים, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר הָאֶרֶת הַכְּבוֹד
(כַּמְבָּאָר שֶׁם בַּהַתּוֹרָה), וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רז"ל (סְנֵהֲדִין
מו:): "הַסֶּפֶד אֵין יִקְרָא דְחַיִּי, אוֹ יִקְרָא דְשִׁכְבִּי".

וְעַל-כֵּן: "בַּחֲנֻכָּה אֵין מִסְפִּידִין בּוֹ" – כִּי
אֵז מֵאִיר הַכְּבוֹד עַל-יְדֵי עַר-
חֲנֻכָּה (כַּמְבָּאָר שֶׁם בַּהַתּוֹרָה).

ב.

(שיחות-הַר"ן קלב)

בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א סִימָן יד
"לְהַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם". זֹאת
הַתּוֹרָה אָמַר בְּשַׁבַּת-חֲנֻכָּה, וְאֵז בְּאוֹתוֹ הָעֵת
נִפְטַר הָרַב הַחֲסִיד הַמְּפָרָס מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי
גְּדַלְיָהוּ זצ"ל, אַב־בֵּית-דִּין דְּקַהֲלַת לִינִיץ,
וְרַמְזוּ בְּאוֹתָהּ הַתּוֹרָה הַסֶּפֶד לְהָרַב הַנ"ל – כִּי
הַזְכִּיר אֵז בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה מַה שֶׁאָמְרוּ רז"ל:
"אֵין מִסְפִּידִין בַּחֲנֻכָּה".

גַּם אָמַר אֵז: שֶׁעֲכָשׁוּ קָשָׁה לֹאמַר תּוֹרָה! –
כִּי בְּשִׁנְסַתְלַק צְדִיק קָשָׁה לֹאמַר תּוֹרָה –
כִּי כָּל צְדִיק נִסְתַּלֵּק עִם כָּל חֶלְקוֹ שִׁישׁ לוֹ
בַּהַתּוֹרָה, כִּי כָּל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ חֶלֶק
בַּהַתּוֹרָה – וּכְשִׁנְסַתְלַק, נִסְתַּלֵּק עִם כָּל חֶלְקוֹ
שִׁישׁ לוֹ בַּהַתּוֹרָה – עַל-כֵּן קָשָׁה אֵז לֹאמַר
תּוֹרָה!

ג.

(ח"ב סז)

וְזֶה בְּחִינַת הַסֶּפֶד עַל סְלוֹק הַצְּדִיק, כִּי
"בְּרֵאשִׁית" הוּא הַסֶּפֶד עַל "נַח" – הֵינּוּ
מֵאִמֵּר הַנ"ל עַל בְּרֵאשִׁית, הוּא הַסֶּפֶד עַל
'סְלוֹק הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נַח'.

(הַתּוֹרָה הַזֶּה נֹאמַר כַּסֶּפֶד עַל הָרַב הַקְּדוֹשׁ מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב
זצ"ל שֶׁנִּסְתַּלֵּק אֵז. שִׁיחוֹת-הַר"ן קצו; תִּי-מוֹהַר"ן מה; נט;
יְמֵי-מוֹהַרְנ"ט ח"א לט).

כִּי שֶׁם נֹאמַר מִבְּחִינַת ה'הַעֲלָמָה, שֶׁנִּתְעַלַּם
הַפֶּאֶר שֶׁל יִשְׂרָאֵל – הֵינּוּ: שֶׁנִּסְתַּלֵּק
וְנִתְעַלַּם הַצְּדִיק שֶׁהוּא הַפֶּאֶר שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְהֵנָּה: לְהַצְּדִיק שֶׁנִּסְתַּלֵּק – אֵין לוֹ הַפֶּסֶד
כִּלְכַּל בְּמַה שֶׁנִּתְעַלַּם וְנִסְתַּלֵּק, כִּי אִם
נִתְעַלַּם וְנִסְתַּלֵּק מִכָּאן, הוּא גְּדוֹל וּמְפָאָר שֶׁם
בְּעוֹלָם-הַבָּא, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֶת
הָאֱלֹקִים הַתְּהַלֵּךְ נַח".

אָבֵל עַל ה'דוֹרֵי-תוֹם' שֶׁנִּשְׁאָרוּ, וְעַל
ה'תּוֹלְדוֹת' דְּהֵינּוּ ה'בְּנִים' שֶׁנִּשְׁאָרוּ –
הוּא רַחֲמָנוּת גְּדוֹל מְאֹד – וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר
בְּמִקּוֹנֵן (שם): "אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נַח", כַּמְקוֹנֵן
וְאוֹמַר: "אֵלֶּה הֵם הַתּוֹלְדוֹת וְהַבְּנִים שֶׁל

הצדיק, בחינת 'נח', שנסתלק - ואלה הם התולדות היתומים שנשארו! וכו'.

וזהו (שם): "נח איש צדיק תמים היה" - הינו: שהיה ונסתלק, וכו' כנ"ל. (עין שם עוד מענין הסתלקות והעלמת הצדיק).

ד.

(ספר-המדות, עניני הספד')

[א] ה'גשמים' נעצרין - בשביל 'עבודה-זרה', ובשביל 'נאוף', ובשביל 'צדיק שלא נספד כהלכה', ובשביל 'מקפחי פרנסת אחרים' (מזון נה).

[ב] כל המתעצל בהספדו של חכם, אינו מאריך ימים (צדיק ל).

"ובגעו לי בעפרון בן צחר. ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגו'. ויען עפרון החתי וגו'. והמערה אשר בו לה נתתיה" (בראשית כג, חטי"א)

ה.

(ח"א יז, ב)

לפעמים יש שנחשף אצל אחד אור הצדיק, ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול, ואף שהוא אצל הצדיק, אינו יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול, שעל-ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב.

וכמו שמצינו גבי 'עפרון' (זחר לך-לך פא. ויחי ריח. ועוד): "שמקום מערת המכפלה, שהוא שער גן-עדן, שדרך שם עולין כל הנשמות, ואורו גדול מאד" - אף-על-פי-כן (זחר חיי-שרה קכח): "אצלו היה

מקום חשך ואפלה, ועל-פן מכרו בשמחה רבה לאברהם".

וכמו-כן כשנחשף אור הצדיק שהוא מאיר בכל העולמות, מכל-שפן בעולם-הזה, ואף-על-פי-כן אצלו אינו מאיר כלל - אדרבא הוא חשך אצלו.

וזה מחמת 'עבירת-המעשים' ו'כסילות-השכל' - שעל-ידי 'מעשים-רעים' נתחשף שכלו ב'כסילות', דהינו: 'דעות-נפסדות' ו'חכמות-נכריות', כמו שכתוב (ירמיה ד, כב): "חכמים הפה להרע, ולהיטיב לא ידעו".

פי על-ידי 'מעשיהם-הרעים' - אינם יכולים להשתמש בכלל בשכלם "להיטיב", פי אם "להרע". ועל-ידי 'כסילות-השכל', אינו יכול לראות ולהבין 'אור-הצדיק'.

והתקון לזה: הוא על-ידי בחינת 'מזבח', הינו 'אכילה בכשרות' פראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'כסילות' וכו'.

ו.

(חיי-מוהר"ן תצט)

ספר מענין ה'בטחון'. ואמר: שיש צדיקים שאין מניחים אצלם ממון מיום לחברו.

כמו שמספרין מבמה צדיקים גדולים שהיו לפנינו, כגון הבעל-שם-טוב ז"ל, והצדיק הקדוש מורנו הרב אלימלך ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו מפזרים כל הממון שהיה בידם, ולא הניחו אצלם שום ממון מיום לחברו.

ואמר: שצריכין להיות לזה בריה גדול, להיות חזק בהבטחון ולעמד על

"אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף עִבֵר לְסַחֵר"
(בראשית כג, טז)

עָמְדוּ, כִּי אִם שׁוּגִים בָּזָה תִּנּוּעָה קִלְה
בְּעֵלְמָא, לֹא טוֹב.

אָבֵל יֵשׁ מַעֲלָה גְבוּהַ יִתְּרָה בִּיּוֹתֵר, דְּהֵינּוּ:
שֶׁהַצְּדִיק הָאֲמִתִּי יַחֲזִיק אֶצְלוֹ
הַמָּמוֹן, וְזֶה קֶשֶׁה וְכַבֵּד יוֹתֵר הַרְבֵּה, כִּי הוּא
ז"ל לֹא הָיָה מִתְּנַהֵג הַנְּהַגָּה הַנ"ל.

וְהוֹכִיחַ וְיִבְרַר לְעֵינֵינוּ: "שֶׁהָאֲבוֹת הָיוּ
מִחֲזִיקִים אֶצְלָם מָמוֹן" - כִּי
אֲבֵרָהּם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, הָיוּ בְּכֹס עֲשִׂירִים
מִפְּלָגִים.

וַיַּעֲקֹב-אֲבִינוּ' כְּשָׁבָא לְשָׁכָם, קָנָה מִיַּד
"חֲלֻקַּת הַשְּׂדֵה" (בראשית
לג, יט), וְהֵיכֵן הָיוּ לוֹ מַעוֹת בְּלִפְנֵי. וְכֵן
'אֲבֵרָהּם' כְּשָׁקְנָה 'מַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה'. וְכֵן
מִבָּאָר עוֹד מֵהַפְּסוּקִים וּמִדְּרָשִׁים: "שֶׁהָיָה
מִנַּח אֶצְלָם מַעוֹת".

וְאָמַר: שֶׁעֲבוּדָה זֹ - גְבוּהָהּ וְכַבֵּדָה יוֹתֵר,
אֶצֶל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
הַמְּפֹלְגִים בְּמַעֲלָה גְבוּהַ בִּיּוֹתֵר.

"וּפְגַעְנוּ לִי בַעֲפָרוֹן בֶּן צַחֵר" (בראשית כג, ח)

ז.

(ספר המדות, ממון ח"ב כ)

מִי שֶׁהוּא סָרְסוּר, כְּשֶׁרוֹצֵה לְסָרְסוֹר:
"שִׁיקְנָה אָדָם גְּדוּל אִיזְהוּ דְּבַר מֵאָדָם
פְּחוֹת!" - וְרוֹאֵה שָׂאִין דְּבָרָיו נִכְנָסִין בְּאָזְנֵי
הָאָדָם הַפְּחוֹת: "שִׁימְכַר אֶת הַדְּבַר לְאָדָם
הַגְּדוּל!" - אִזִּי יִתְּפַלֵּל הַסָּרְסוּר: "שִׁיכְנֹסוּ
דְּבָרָיו בְּאָזְנֵי הַפְּחוֹת, וַיִּמְכַר לְאָדָם הַחֲשׁוּב".
[הַרְבַּ מְטַשְׁעֵהרִין ז"ל, צִין לִבְרֵאשִׁית-דְּבַה' נח, ז:
פְּגַעְנוּ לִי. סָרְסוּרִי לִי, וְאִם לֹא צִלוּ לִי עֵילוּיָה".]

ח.

(שיחות-ה"ר"ן רנט)

פַּעַם-אַחַד אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: "צִמְאוֹן הוּא
תַּאֲוָה גְּדוּלָּה". וְלִפִּי הַבְּנֵתִי,
בְּוִנְתּוֹ הִתְּנָה: לְרַמֵּז לָנוּ מֵעֵנִין 'הַשְּׂתוֹקְקוֹת'
וְכַסּוּפִין וְצִמְאוֹן' לְהַשִּׁם-יִתְּבַרֵךְ, שֶׁהוּא דְּבַר
נִפְלָא מְאֹד.

כְּמוֹ הַצִּמְאָ מְאֹד כְּשָׁבָא אֶל הַמַּיִם, שִׁישׁ
לוֹ תַעֲנוּג גְּדוּל מִשְׁתֵּיתוֹ לְגַדֵּל
צִמְאוֹנוֹ. נִמְצָא: שֶׁעָקַר תַּעֲנוּג הַגְּדוּל הוּא
עַל-יַדֵּי הַצִּמְאוֹן. כְּמוֹ-כֵן הוּא כָּל עֵנִינִי
כַסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים דְּקִדְשָׁה לְהַשִּׁם-יִתְּבַרֵךְ
וְלַעֲבוּדָתוֹ בְּאֲמֵת.

וְזֶהוּ עָקַר תַּעֲנוּג עוֹלָם-הַבָּא, שְׂאִי יִזְכּוּ
לְרַצוֹן וְלְכַסּוּפִין, בְּחִינַת רַעְוָא
דְּרַעְוִין, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַסְּתַלְקוֹת מִשָּׁה',
וְהוּא בְּחִינַת (זֵהָר חַיִּי-שָׂרָה קכג): "אַרְבַּע מֵאוֹת
עֶלְמִין דְּכַסּוּפִין דִּירְתִּין צְדִיקָיָא לְעֵלְמָא
דְּאֲתִי, הָדָא הוּא דְּכָתִיב (בראשית כג, טז):
'אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף'. דְּכַסּוּפִין דִּיקָא.

כִּי אִזִּי יִזְכּוּ לְצִמְאוֹן וְלְכַסּוּפִין אֲמִתִּיִּים
לְהַשִּׁם-יִתְּבַרֵךְ, שֶׁזֵּהוּ עָקַר הַתַּעֲנוּג שֶׁל
עוֹלָם-הַבָּא, שִׁיזְכּוּ בְּכָל פַּעַם לְרוּחַ צִמְאוֹנָם.

ט.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ד, יא
(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

וְעַל-כֵּן לֹא רָצָה אֲבֵרָהּם אֲבִינוּ לְקַח
הַמַּעֲרַת-הַמַּכְפֵּלָה' בְּמִתְּנָה
מֵעֲפָרוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בראשית כג, ט): "בְּכֶסֶף
מִלֵּא יִתְּנָה לִי" - כִּי לְגַדֵּל עֵצֶם הַקִּדְשָׁה

שְׁהִיְתָה שָׁם, וּכְשֶׁהִיְתָה תַּחַת יַד עֶפְרוֹן הָיָה הַקְּלָפוֹת מְסַבְּבִין אוֹתָהּ מְאֹד, וְעַל־כֵּן "אֵצֶל עֶפְרוֹן הִיְתָה חֹשֶׁךְ אַפְלָה" (זהר חיי־שרה קכח).

עַל־כֵּן לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁר לְהוֹצִיאָהּ מֵעֶפְרוֹן בְּמִתְנָה בְּחֵנֶם, כִּי־אִם "בְּכֶסֶף מְלֵא" - כִּי אִי־אִפְשָׁר לְהוֹצִיא וּלְהַעֲלוֹת הַקֶּדְשָׁה בְּחֵנֶם, בְּפֶרֶט קֶדְשָׁה גְבוּהָה כְּזֹאת.

וְעַל־כֵּן נָתַן לוֹ: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" (שם כג, טו-טז) - "שֶׁהֵם מְרַמְזִין עַל אַרְבַּע־מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין" (זהר חיי־שרה קכג).

הֵינּוּ: כִּי מִמּוֹן שֶׁל אַבְרָהָם הָיָה קְדוּשׁ מְאֹד, וְנִתְגַּלּוּ בּוֹ כָּל הַגְּוִנִין־עֲלָיִין, שֶׁהֵם גְּדֻלַּת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת "אַרְבַּע מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין", שֶׁבָּהֶם מִתְעַנְּגִים הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּלֵל כָּל הַגְּוִנִין־הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵכֵל תְּאֵבִים וּמִתְעַנְּגִים לְרֹאוֹתָם וּלְהִסְתַּכֵּל בָּהֶם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עוֹבֵר לְפוֹחֵר", וְתַרְגּוּמוֹ: "דְּמִתְקַבֵּל בְּסַחֲוֹרְתָא בְּכָל מְדִינְתָא" - הֵינּוּ: שֶׁכָּל הַסַּחֲוֹרוֹת וְהַמְשָׁאוֹמְתָן שֶׁבְּכָל הַמְּדִינּוֹת, הֵכֵל נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַכֶּסֶף, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קִהְלֵת י, יט): "וְהַכֶּסֶף יַעֲנֶה אֶת הַכֵּל".

מִחֲמַת שֶׁבַּהֶכֶסֶף כְּלוּלִים כָּל הַגְּוִנִין־עֲלָיִין, שֶׁכְּלוּלִים בְּ"אַרְבַּע־מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין", שֶׁהֵם בְּחִינַת: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף".

וּבְכַחֲזָה קָנָה אַבְרָהָם אֶת מְעֵרַת־הַמִּכְפֵּלָה מֵעֶפְרוֹן - עַל־יְדֵי שֶׁגָּלָה גְּדֻלַּת הַבוּרָא עַל־יְדֵי הַ"אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" שֶׁלוֹ, שֶׁהָיוּ כְּלוּלִים בָּהֶם כָּל הַגְּוִנִין וְכוּ' כַּנ"ל.

שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִכְנְעוּ הַקְּלָפוֹת שֶׁרָצוּ לְהִתְאַחֵז שָׁם, וְנִפְלְאוּ וְנִתְבַּטְּלוּ, וְעָלְתָה הַשָּׂדֶה וְהַמְעָרָה וְנִקְנְהָ לְאַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כג, יז): "וַיָּקָם שָׂדֵה עֶפְרוֹן" - "תְּקוּמָה הִיְתָה לוֹ", כְּמוֹ שֶׁפֶרֶשׁ רַש"י שָׁם.

וְהַכֵּל עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת־הַגְּוִנִין שֶׁבְּכֶסֶף שֶׁל אַבְרָהָם וְכוּ' ל. אָבֵל בְּוֹדָאֵי עֶפְרוֹן - לֹא זָכָה לְהֵנּוֹת מֵאֵלוֹ הַגְּוִנִין, כִּי אַחֲר־כֵּן כָּשָׁא הַכֶּסֶף לְיָדוֹ, נִתְעַלְמוּ הַגְּוִנִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת "אַרְבַּע מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין".

"וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, אֶל מְעֵרַת שָׂדֵה הַמִּכְפֵּלָה" (בְּרֵאשִׁית כג, יט)

י.

(סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'קְבוּרָה' וְ'קְבָרֵי־צְדִיקִים')

[א] **מִי שֶׁנֶּאֱבַד אֱמוּנָתוֹ מִמֶּנּוּ, יִלְךְ עַל 'קְבָרֵי־יִשְׂרָאֵל', וַיִּסְפַּר הַחֲסִדִים שֶׁעָשָׂה לוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (אֱמוּנָה ח"א ט).**

[ב] **הַמְזֻלָּזל בְּמִצּוֹת צִיצִית, אֵינּוּ זוֹכֵה לְ'קְבוּרָה' (בְּגָדִים ח"ב ד).**

[ג] **כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד עַד שְׁנַת־יָגַע, בְּזֶה מִמְּתִיק דֵּינִים וּמְעוֹרֵר רַחֲמִים. גַּם עַל־יְדֵי־זֶה מְעוֹרֵר רַחֲמִים אֵצֶל אָבִיו בְּקָבֵר (הַמְּתַקֵּדִין ח"ב ט; לַמּוֹד ח"ב יג).**

[ד] **סִגְלָה לְ'הַרְיוֹן' - שֶׁתִּשָּׂא אֶצְלָה 'עֵץ קָטָן' מִצַּד שֶׁעַל קְבַר־הַצְּדִיק, אוֹ 'מִגְנָט', וְלִתֵּן צְדָקָה (הַרְיוֹן ב).**

[ה] **עַל־יְדֵי הַשְּׂתוּקוֹת שֶׁאָדָם מִשְׂתוּקָק לְקְבוּרַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁפָּע 'פְּרִנְסָה גְּדוּלָה' (מִמּוֹן ח"ב ז).**

[ו] סגלה ל'מפלת נפלים' - שתשא אצלה מנגנט, גם תשא אצלה חתיכת עץ מקבר הצדיק, גם יתן צדקה (מפלת ב).

[ז] בזכות קבורת הצדיקים בחוץ-לארץ - יזכו גם שאר המתים מ'גלגול מחלות' (צדיק מה).

[ח] על-ידי השתטחות על 'קברי-הצדיקים' - הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות, אף-על-פי שאינו ראוי לכך (צדיק קעג).

[ט] פשהולכים על 'קברי-צדיקים' - צריך לזה זכות שיוכל לאסוף רוחו ונשמתו לקבר, שיהיה פאלו הוא חי. כי אם אין זכות, אזי רוחו ונשמתו עולים למעלה לתוך שאר הצדיקים (צדיק ח"ב יט).

[י] על-ידי 'תוכחה' שתוכיח - תנוח בקבר בלא 'צער גיהנם', ותזכה ל'גן-עדן' (תוכחה יב).

"ואברהם זמן בא בימים, וה' ברוך את אברהם בכל" (בראשית כד, א)

"בת היתה לו לאברהם אבינו ובכל שמה" (בבא-בבא טז: קמא).

יא

(ח"א כז, א-ב-ג-ד-ה-ו-ז)

למשך כל העולם לעבודתו, נעשה בכל דור לפי השלום שבדור.

ואי-אפשר לבוא לבחינת 'שלום', אלא על-ידי 'הדרת-פנים'.

ו'הדרת-פנים', זה בחינת 'דרושי התורה', שנדרשת ב'שליש-עשרה מדות', הנמשכים מ'שליש-

עשרה תקוני דקנא' (זהר אחרי סב), מבחינת 'הדרת פנים', כמו שכתוב (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן".

ולפי הזדככות חכמתו ב"ג מדות' אלו, בן הזדככות קול רנתו.

וכשנזדכך קולו, אז על-ידי השמעת קולו לבד בלא דבור, הקדוש-ברוך-הוא מושיעו בעת צרתו.

ול'הדרת-פנים' אי-אפשר לבוא, אלא על-ידי 'תקון-הברית'. וכשפוגם בברית, נפגם קולו. ומבחינת 'קול' זוכה ל'שלום'.

וזה (בראשית כד, א): "ואברהם זקן" - על-ידי 'זקן' הנ"ל, על-ידי-זה (שם): "וה' ברוך את אברהם בכל" - זה 'שלום', כמו שכתוב (תפלת שחרית): "עושה שלום ובורא את הכל".

יב

(ח"א ל, א-ב-ג)

'השגות-אלקות' אי-אפשר להשיג, כי-אם על-ידי צמצומים רבים, מעלה לעלול, משכל עליון ל'שכל תחתון'.

וצריך בל-אחד לבקש מאד מלמד הגון בזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול בזה, דהינו 'השגות אלקות', כי צריך לזה רבי גדול מאד מאד וכו'.

וזה בחינת 'שערות' וכו'. וזה בחינת (תקוני-זהר קכב): "שערא אפמא", בחינת (שיר-

השירים א, ה): "שחורה אני ונאווה" - כי 'השערות' מקבץ ה'ראות' ומצמצם אותו, כדי לראות היטב. בן ה'שכל התחתון', הוא

בְּחִינַת 'שְׁחָרוּת', שְׂמֻצְמָצִים בּוֹ נֶאֱוָה וְיָפִי
שֶׁב־שִׁכְלֵהָ הָעֲלִיּוֹן.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּבֹא־בְתָרָא טז: קמא.): "בֵּית הַיְתָה
לוֹ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וּבְכָל שְׂמָה".
"בֵּית" - זֶה בְּחִינַת 'בֵּית־עֵינַי', דְּהֵינּוּ ה'שָׁחַר
שְׂבָעֵינַי, בְּחִינַת 'שְׁחָרוּת' הַנ"ל, שְׂמֻצְמָצִים
וּמִגְבִּיל וְכוּלָל בְּעֶצְמוֹ כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוּלִים
הַעוֹמְדִים לְגַדּוּד.

בְּגוֹן: 'הַר גְּדוּל' כְּשֶׁעוֹמֵד לִפְנֵי ה'בֵּית־עֵינַי
שֶׁהוּא ה'שָׁחַר שְׂבָעֵינַי - אָזִי נִגְבֵּל כָּל
הַהָר בְּתוֹךְ ה'בֵּית־עֵינַי שְׂרוּאָה אוֹתוֹ. כִּי
ה'שְׁחָרוּת שְׂבָעֵינַי, מְצַמְצֵם כָּל הַדְּבָרִים
הַגְּדוּלִים, וְנִכְלָלִין וְנִרְאִין בְּתוֹכוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה
רוֹאִין וּמְשִׁיגִין הַדְּבָר שְׂרוּאִין.

כְּמוֹ־כֵן זֶה ה'שִׁכְלֵהָ הַתְּחַתּוֹן, מְצַמְצֵם
וּמִגְבִּיל ה'שִׁכְלֵהָ הַגְּדוּל־הָעֲלִיּוֹן,
וְנִכְלָל בְּתוֹכוֹ - וְעַל־יְדֵי־זֶה רוֹאִין וּמְבִינִים
וּמְשִׁיגִים ה'שִׁכְלֵהָ הָעֲלִיּוֹן־הַגְּדוּל' בְּנ"ל.

יג.

(ח"א לח, בַּסּוּף)

עַל־יְדֵי מָה תּוֹכֵל לְהַעֲלוֹת הַדְּבָר
לְשִׁרְשָׁה, עַל־יְדֵי 'לְמוּד הַתּוֹרָה
בְּלִילָה', שְׂעַל־יְדֵי־זֶה "נִמְשָׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל
הַסֵּד" (תְּגִינָה יב:). הַסֵּד' הוּא בְּחִינַת "בְּקָר
דְּאַבְרָהָם" (זֶהר מִקְצֵה רַג: תְּרוּמָה קע: וְעוּד). אָזִי
נוֹפְלִים כָּל הַמְּקַטְרְגִים הַשׁוֹלְטִים עַל
הַדְּבָר.

וְאִז הַדְּבָר עוֹלָה, וְנַעֲשֶׂה 'בֵּית אַבְרָהָם',
כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ (בְּבֹא־בְתָרָא טז: קמא.): "בֵּית
הַיְתָה לוֹ לְאַבְרָהָם וּבְכָל שְׂמָה". "בֵּית־ם"
(שְׁמוֹת טו, ד) גִּימְטְרִיא "בְּכ"ל". הַדְּבָר' הוּא
בְּחִינַת 'יָם' (אוֹת ב' בְּהַתּוֹרָה).

יד.

(ח"א נז, ב־ג'ד)

כְּשֶׁנוֹפְלִין מ'אַמוּנַת־חֻכְמִים, הַתְּקוּן
לְזֶה: הוּא 'נְדָר' - שְׂיִדָר אִיזָה
נְדָר וַיְקִים מִיָּד. וְעַל־יְדֵי־זֶה יָשׁוּב ל'אַמוּנַת־
חֻכְמִים, וְיִזְכֶּה ל'רְפוּאָה־שְׁלֵמָה'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְּנוּצְצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת
הָאֲבוֹת'. וְעַל־יְדֵי ה'אֲבוֹת'
עִם ה'אַמוּנָה' הַנ"ל, זוֹכֶה ל'עֲנַג שְׂבָת',
בְּחִינַת "שֵׁין בֵּית" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כג:).

"שֵׁין" - זֶה בְּחִינַת 'אֲבוֹת'.

"בֵּית" - זֶה בְּחִינַת 'אַמוּנָה', בְּחִינַת:
"בֵּית הַיְתָה לְאַבְרָהָם" וְכוּ' (בְּבֹא־
בְתָרָא טז: עַל בְּרֵאשִׁית כד, א: "וְה' בָּרַךְ אֶת אַבְרָהָם
בְּכָל"). בְּחִינַת (מְשָׁלִי כח, כ): "אִישׁ אַמוּנַת רַב
בְּרֵכוֹת".

טו.

(ח"א ס, א־ב)

דַּע: שֵׁישׁ 'שְׁבִילֵי הַתּוֹרָה' שֵׁישׁ בָּהֶם
'הַתְּבוּנָנוֹת' גְּדוּל מְאֹד, שְׂאִי־אֶפְשֵׁר
לְבוֹא ל'הַתְּבוּנָנוֹת' הַזֹּאת, פִּי־אִם עַל־יְדֵי
'עֲשִׂירוֹת'.

וְלִבָּא ל'עֲשִׂירוֹת' הַזֹּאת - הוּא עַל־יְדֵי
בְּחִינַת 'תְּקוּנֵי־עֵתִיק', בְּחִינַת
'אֲרִיכוֹת־יָמִים', בְּחִינַת 'זְקֵן' - כִּי צָרִיךְ
'אֲרִיכוֹת־יָמִים' כְּדֵי לְקַבֵּל בְּתוֹכוֹ אֶת
ה'עֲשִׂירוֹת' שֶׁל ה'הַתְּבוּנָנוֹת'.

וְ'אֲרִיכוֹת־יָמִים' - הֵינּוּ: שְׂצָרִיךְ שְׂיִרְאָה
לְהֶאֱרִיךְ וּלְהַגְדִּיל יָמָיו.
כִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם מְמָקוֹם שְׂמַתְחִיל אֶצֶל כָּל
אֶחָד, בְּוִדָּאֵי בְּתַחֲלָה הוּא קֶצֶר.

הֵינּוּ: שְׂבַתְחֵלֶת הַיּוֹם קָשָׁה עָלָיו מְאֹד
הַעֲבוּדָה שְׂצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ

וְכָל יוֹמָא אֵית לָהּ גִּדְר מְלַבֵּר, דְּלֹא יַעוּל
כָּל בְּרִנְשׁ לַהֲהוּא טוֹב, כְּגוֹן חֲשָׁד
דְּכַסְיָא לְנִהוּרָא וְכוּ'. וּבְגִין דָּא: מָאן דְּאִיהוּ
חִיבָא, וַיַּעוּל לְמַנְדַּע רְזִין דְּאוּרִיתָא - כְּמָה
נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים מְבַלְבְּלִין מַחֲשַׁבְתָּהּ, דְּלֹא
יַעוּל לְאַתְר דְּלֹאוּ דִּילָהּ.

אָבֵל מָאן דְּאִיהוּ טוֹב - כָּל אֵילִין נְטִירִין
אֲנִין לְמִימְרָהּ, וְקַטְגוֹר נַעֲשֶׂה סַנְגוֹר,
וַיַּעֲלוֹן לָהּ לְטוֹב־הַגְּנוּז.

וַיִּמְרוּן: מְרַנָּא, הָא בְּרִנְשׁ טוֹב וְצַדִּיק
וִירֵא־שָׁמַיִם בְּעֵי לְעֵילָא קְדָמָךְ
וְכוּ'. הֲהוּא טוֹב גְּנוּז יִימָא לֹון: פְּתַחוּ לִיה
בְּהַאי תְּרַעָא דְאַתְקָרִי אַהֲבָה, אוּ בְּהַאי תְּרַעָא
דְּאִיהוּ תְּשׁוּבָה, כָּל צַדִּיק יַעוּל כְּפֹסֵם דְּרַגָּא
דִּילָהּ". וְ"אֵין טוֹב אֶלָּא תוֹרָה" (עֲבוּדָה־זָרָה יט:).

[תְּרַגּוּם: בַּא רְאָה: לְשֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, לְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ
פְּרָצוּפוּ שֶׁל אוֹתוֹ וְרַגָּא שְׁמַנְהִיג אוֹתוֹ, וְלֹא תִמְצָא יוֹם
שְׂאִין בוֹ טוֹב.

וְלְכָל יוֹם יֵשׁ לוֹ גִּדְר מְבַחוּץ, שְׁלֵא יִכְנַס כָּל אָדָם לְאוֹתוֹ
טוֹב, כְּגוֹן חֲשָׁד שְׁמַכְסָה אֶת הָאוֹר. וּבְשַׁבִּיל־זֶה: מִי שֶׁהוּא
רָשָׁע, וַיִּכְנַס לְדַעַת 'סוּדוֹת הַתּוֹרָה' - כְּמָה נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים
מְבַלְבְּלִים מַחֲשַׁבְתּוֹ, שְׁלֵא יִכְנַס לְמִקּוּם שְׂאִינוּ שְׁלוֹ.

אָבֵל מִי שֶׁהוּא טוֹב - כָּל אֵלוֹ הַשּׁוֹמְרִים, הֵם לְפָקְדוֹתוֹ,
לְעֲזָרוֹ, וְקַטְגוֹר נַעֲשֶׂה סַנְגוֹר, וַיִּכְנִיסוּ אוֹתוֹ לְטוֹב־הַגְּנוּז.

וַיִּאמְרוּ לוֹ (לְהַטּוֹב־הַגְּנוּז): "מְרַנָּא, אֵישׁ זֶה הוּא טוֹב וְצַדִּיק
וִירֵא־שָׁמַיִם, רוּצָה לְהַכְנִס לְפָנֶיךָ". אוֹתוֹ טוֹב־הַגְּנוּז יֹאמֵר
לָהֶם: "פְּתַחוּ לוֹ בְּשַׁעַר זֶה שְׁנַקְרָא 'אַהֲבָה', אוּ בְּשַׁעַר זֶה
שְׁנַקְרָא 'תְּשׁוּבָה' - כָּל צַדִּיק יִכְנַס כְּפִי דְרַגְתּוֹ].

וּבְשִׁרׁוּצָה לְהַגּוֹת וּלְחַשֵּׁב בַּתּוֹרָה, הֵינּוּ
בְּרִזִין דְּאוּרִיתָא, אֲנִין נְטִירִין
וּנְחָשִׁים וְעַקְרָבִים מְבַלְבְּלִין מַחֲשַׁבְתָּהּ - וְאֵלוֹ
הֵם הַמַּחֲשָׁבוֹת שְׂבָאִין לְאָדָם.

וּבְשִׁרׁוּצָה וְחוּשֵׁק עַד מְאֹד, וּפּוֹתְחִין לוֹ
כְּגוֹן - אַזִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם אֶצְלוֹ
גְּדוּל עַד מְאֹד, כִּי רוּצָה וּמְשִׁיג הַטּוֹב־הַגְּנוּז,
הֵינּוּ רְזִין דְּאוּרִיתָא, הַשִּׁיךְ לְאוֹתוֹ הַיּוֹם.

הַיּוֹם, כְּגוֹן לְהַתְפַּלֵּל וּלְלַמֵּד וּכְיוּצָא, כִּי
צָרִיךְ לְהַתְחִיל מְעַט מְעַט, וְאַחֲרֵיכֶן מִתְרַחֵב
וְהוֹלֵךְ בְּעִבּוּדוֹתוֹ.

וְצָרִיךְ הָאָדָם לְרֹאוֹת לְהַגְדִּיל וּלְהַרְחִיב
וּלְהַאַרִיךְ כָּל שְׁעָה וְשְׁעָה שְׂבָא
אַחֲרֵיכֶן, בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה'. וְכֵן כְּשֶׁבָא יוֹם
הַשְּׁנִי, יִהְיֶה הוֹלֵךְ וּמִתְרַחֵב בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה
יִתְרָה'. וְכֵן בְּכָל פַּעַם וּפַעַם - וְזֶה בְּחִינַת
'אֲרִיכוֹת־יָמִים'.

וְ'אַבְרָהָם' שְׂזָכָה לְבְּחִינַת 'זְקוּן', בְּחִינַת
'אֲרִיכוֹת־יָמִים', עַל־יְדֵי־זֶה
זָכָה לְ'עֲשִׂירוֹת', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כד, א):
'וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בְּיָמָיו, וְה' בִּרְךָ אֶת
אַבְרָהָם בְּכָל'.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, ק): "מִזְקֵנִים
אֶתְבוֹנֵן" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת 'זְקוּן' הַנֶּ"ל,
בָּא לְ'הַתְבוֹנְנוֹת', שֶׁהוּא בָּא עַל־יְדֵי
'עֲשִׂירוֹת', שְׁנִמְשָׁךְ לְתוֹךְ 'אֲרִיכוֹת־יָמִים',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'זְקוּן'.

וּבְחִינַת 'זְקוּן' - דְּהֵינּוּ לְהַרְחִיב וּלְהַאַרִיךְ
יָמָיו בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה' בְּכָל פַּעַם
כְּגוֹן - הוּא עַל־יְדֵי 'יְרָאָה' וְכוּ', בְּבְחִינַת
(מְשָׁלֵי י, כז) "יְרֵאת ה' תוֹסִיף יָמִים".

טז.

(ח"א פד)

"בְּמָה הָאֲרֻכְתָּ יָמִים, אָמַר לוֹ: וַתֵּרֶן הָיִיתִי
בְּמִמוֹנִי" (מְגִלָּה כח.). דְּאִיתָא בְּזִהְרֵי
הַקְּדוּשׁ (נְשֵׂא קכג):

"תָּא חֲזִי: לְשִׁית יָמֵי בְּרֵאשִׁית, לְכָל חַד
אֵית לָהּ פְּרָצוּפָה דְּהֲהוּא דְּרַגָּא
דְּאַנְהִיג לָהּ, וְלֹא תִשְׁכַּח יוֹם דְּלִית בֵּיה טוֹב
וְכוּ'.

וְזֶה שֶׁשָּׁאֵל הַתָּנָא: "בְּמָה הָאֲרַכְתָּ יָמִים"!? - הֵינּוּ: בְּאֵיזָה מְדָה מִן הַמְדוּת נִכְנַסְתָּ לְה'טוֹב־הַגְנוּז, וְהָאֲרַכְתָּ הַיָּמִים שְׁלֹךְ לַהֲיוֹת גְּדוֹלִים בְּנִ"ל?!

וְהַשִּׁיב לוֹ: "וְתָרַן הָיִיתִי בְּמִמוֹנֵי" - שֶׁזֶּה הִיא מְדַת אַבְרָהָם אֲבִינוּ, וְהִיא "תִּרְעָא דְאִיתְקָרִי 'אַתְבָּה", וְהוּא "סְטָרָא דִימִינָא". וְאִתָּא בִ'תְקוּנֵיזְהָר' (קכט.) "מִסְטָרָא דִימִינָא, מַחָא הוּרָא כְּכַסְפָּא" [מצד ימין, מִח לָבָן כְּפָסָף].

הֵינּוּ: שְׁכָל הַמְקַטְרָגִים וְכָל הַנְּחָשִׁים וְעַקְרָבִים, הֵינּוּ הַ'מַּחְשְׁבוֹת־זְרוּת' שְׁמַבְלַבְלִין מַחְשְׁבֵתָהּ, נַעֲשִׂין "חוּרָא כְּכַסְפָּא" [לְבַנִּים כְּפָסָף, שְׁנַחֲפָכִים לְאוֹתֵבִים].

וְלִכְךָ נֹאמֵר בְּ'אַבְרָהָם' (בְּרֵאשִׁית כד, א): "וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַיָּמִים" - הֵינּוּ: שֶׁהָיוּ כָּל הַיָּמִים שְׁלוֹ שְׁלָמִים וְגְדוֹלִים. כִּי "מִסְטָרָא דִימִינָא, מַחָא הוּרָא כְּכַסְפָּא", וּמִן הַ'קַּטְגוֹר' נַעֲשֶׂה 'סַגְגוֹר', וְהָיָה יָכוֹל לָבֵא בְּכָל יוֹם אֶל הַ'טוֹב־הַגְנוּז' הַשִּׁיךְ לוֹ.

יז

(ח"ב נט)

"יֵשׁ זְרִיז וְנִשְׁכָּר, זְרִיז וְנִפְסָד" (פְּסוּחִים נ:).

כִּי "מַצְוָה גּוֹרֶרֶת מַצְוָה" (אַבוֹת פ"ד מ"ב), שֶׁ'מַּצְוָה' גּוֹרֶרֶת חֲבֵרְתָהּ. וּבּוֹדָאֵי יֵשׁ אֵיזָה בְּחִינָה 'בִּין־הַמַּצְוֹת', 'בִּין מַצְוָה לְמַצְוָה', שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר מַצְוָה אַחַת לַחֲבֵרְתָהּ, אֲשֶׁר עַל־יַד־יָזָה, הַמַּצְוֹת נִגְרָרִים אַחַת אַחֵר חֲבֵרְתָהּ.

וּבְאַמְתָּ: זֹאת הַבְּחִינָה בְּעַצְמָהּ, הֵינּוּ מַה שֶׁהוּא 'בִּין־הַמַּצְוֹת', הִיא גַם־כֵּן יִקְרָה מְאֹד.

וְעַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק מְנַעֲרִיו וְהוֹלֵךְ בְּדַרְךְ הַיָּשָׁר מִיָּמָיו מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית כד, א): "וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַיָּמִים" - "שִׁ'אַבְרָהָם' בָּא לְדַרְגָּא שְׁלוֹ עַל־יַדֵי הַיָּמִים" (זֶהָר חֵי־שָׁרָה קכט.), כִּי "בֵּן שְׁלֹשׁ שָׁנִים הִפִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ" (נְדָרִים לב), וְהָיָה הוֹלֵךְ תָּמִיד מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא. - וְכִי שֶׁהוּא בְּבַחֲינָה זֹה, מִפְּסִיד עַל־יַדֵי הַזְרִיזוֹת.

כִּי כִּשְׁהוּא זְרִיז גְּדוֹל וְרָץ בְּזִרְיּוֹת מִמַּצְוָה לְמַצְוָה - אֲזִי מִפְּסִיד עַל־יַד־יָזָה אֶת בְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה, מַה שֶׁהוּא 'בִּין מַצְוָה לְמַצְוָה' בְּנִ"ל.

כִּי עַל־יַדֵי הַזְרִיזוֹת, עוֹבֵר וּמְדַלֵּג עַל הַבְּחִינָה הַזֹּאת - כִּי הַמַּצְוָה בְּעַצְמָהּ הוֹלְכַת אֲלֵיו, כִּי הִיא נִמְשַׁכַּת וְנִגְרָרֶת אֲלָיו עַל־יַדֵי הַמַּצְוָה רֵאשׁוֹנָה שְׁגוֹרֶרֶת הַשְּׁנִיָּה. וְכַשְּׁגַם הוּא רָץ בְּזִרְיּוֹת אֶל הַמַּצְוָה, אֲזִי יוֹכֵל לְדַלֵּג וְלַעֲבֹר מַה שֶׁהוּא 'בִּין־הַמַּצְוֹת', וְעַל־כֵּן הוּא "זְרִיז וְנִפְסָד".

אַבָּל כִּשְׁשׁוּחָה קָצַת - יוֹכֵל בְּתוֹךְ כָּךְ לְהַשִּׁיג, גַּם הַבְּחִינָה שִׁ'בִּין הַמַּצְוֹת'.

וְכַל־זֶה לְמִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי־הַשֵּׁם כְּפִסְדָּר מְנַעֲרִיו. אַבָּל מִי שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה - הוּא צָרִיךְ דּוֹקָא לַהֲיוֹת זְרִיז גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, לְמַהֵר וְלָרוּץ מְאֹד לְהַמְלִיט עַל נַפְשׁוֹ, וְאִסוּר לוֹ לְשָׁחוֹת כָּלֵל לְעַמֵּד וּלְהַתְיַשֵּׁב.

כִּי 'בְּעַל־תְּשׁוּבָה' אֵינּוּ הוֹלֵךְ מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא כָּלֵל, וְאֵין 'בֵּינּוּ' ו'בִּין־הַקְּדוּשָׁה' שׁוֹם בְּחִינָה הַנִּ"ל - כִּי הוּא צָרִיךְ לְהַתְחִיל מִחֲדָשׁ, וְהוּא צָרִיךְ לָרוּץ וְלְדַלֵּג אֶל הַקְּדוּשָׁה וְכו'.

יח.

(ח"ב פג)

על־ידי 'תקוני־הברית' שהוא 'קשת' - יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני־זהר מא. מח.), בְּחִינַת 'חצים' וכו'.

ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת (תהלים קלב, יז): "אצמיח קרן לדוד", בבחינת (חבבוק ג, ד): "קרנים מידו לו".

"ידו" - זה בבחינת 'תפלה', ו'תפלות' הם 'שלישה', כי 'כלליות משיח', ב'אבות' - הינו 'משיח', שהוא ה'דבור', שבו מתפלל, בבחינת "משיח אלמים" (תפלת נשמת), הוא מ'אש מים רוח'.

ואז נעשה 'בן־חורין' - הינו: שבא ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה.

כי "שבת, זו שיי"ן ב"ת. שיי"ן 'תלת גונין' (ב"ת דא 'בת עין') (תקוני־זהר קכו:), 'אש רוח מים'.

"בת" - היא ה'תפלה' שהן ה'ברכות', בבחינת (בבא־בבא טז:): "בת היא לו ובכל שמה" - בבחינת 'ברכות', בבחינת (בראשית כד, א): "וזה ברה את אברהם בכל".

יט.

(ספר־המדות, בנים ח"ב טז; ממון ח"ב כא; נסיון ח"ב ג)

מי שהוא שולט ביצרו - א) בניו אינם יוצאים לתרבות־רעה. ב) ועל־ידי־זה ממונו נתברך. ג) ועל־ידי־זה לא יבוא לידי נסיון.

והרב מטשעהרין ז"ל, ציין ל'בראשית־רבה' נט, ז: "וזה ברה את אברהם בכל" - רבי לוי אמר: 'תלת. א) "בכל" - שהשליטו ביצרו. ב) "בכל" - שעשה ישמעאל תשובה בחייו. ג) "בכל" - שלא חסר קלרין [אוצרות] שלו כלום. רבי לוי בשם רבי חמא אמר: "בכל" - שלא חזר ונסה אותו].

"ויאמר אברהם אל עבדו וגו', שים נא ידך תחת ירכי" (בראשית כד, ב)

כ.

(ח"א לא, ה)

יש שני בחינות ברית: א) בבחינת 'אברהם'. ב) בבחינת 'אליעזר'.

א) 'אברהם' הוא 'ברית־על־אה' וכו'. ב) ו'אליעזר' הוא 'ברית־תתאה' - בבחינות (שמות כג, כא): "כי שמי בקרבו", "שמו בשם רבו" (סנהדרין לח:), שהוא 'הנוף' 'מט"ט' (זהר בראשית כז, בלק קפט: תקוני־זהר קיט: זהר־תקדש רות). בבחינות (בראשית יד, יד): "וירק את הניכיו", בבחינות (משלי כב, ו): "הנהג לנער", בבחינות (קהלת י, טז): "אי לך ארץ שמלכך נער".

והוא 'תחת ברית על־אה', בבחינות (בראשית כד, ב): "שים נא ידך תחת' ירכי" וכו'.

ובכל־מקום שמוזכר 'צדיק', גם 'ברית תתאה' נכלל בו, כי ה'תחתון' נכלל ב'עליון', בבחינת: "ידך תחת' ירכי".

”וְלִמְחַת אִשָּׁה לְבָנִי לִיִצְחָק” (בראשית כד, ד)
 – עֲנִינִי שְׂדוּכִים וְזוּגִים –

אָמָה, שְׂאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם” (זהר לך-לך צב.
 משפטים ק.).

נא.

(ח"א ט, ב)

וְדַע: ”שֵׁשׁ שָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבֻטִים, בְּנֶגֶד שָׁנִים עֶשֶׂר מְזֻלֹת” (שמות-רבה טו, ו; תקוני-זהר לו, נט.), ו”כָּל שְׁבֻט וְשְׁבֻט, יֵשׁ לֹא נִסְחָא מִיְחֻדָּת וְשַׁעַר מִיְחָד לְכַנְס דְּרַךְ שָׁם תְּפֻלָּתוֹ” (שערי-הכפונות, דרושי עלינו-לשבח א). וְכָל שְׁבֻט מְעוֹרָר בְּתִפְלָתוֹ, כַּח מְזֻלוֹ שְׁבֻטֵי שָׁנִים עֶשֶׂר מְזֻלֹת, וְהַמְזֻל מְאִיר לְמִטָּה וּמַגְדִּיל הַצִּמְחָה וְשָׂאָר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים אֵלָיו.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ חַז”ל (סוטה ב): ”קָשָׁה זְוִיגוּ בְּקָרִיעַת יַם־סוּף”. כִּי ”הַיַּם־סוּף נִקְרַע לְשָׁנִים עֶשֶׂר קָרָעִים, בְּנֶגֶד שָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבֻטִים” (פרקי-דרבנא ליעזר מב; תקוני-זהר נח:). – ו”בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתִפְלָתָם, גּוֹרְמִים זְוִיגָא דְקַדְשָׁא־בְרִידָהּ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ” (זהר; פרי-עץ חיים קריאת-שמע פ”ד; שערי-הכפונות שְׁבֻט, הַקְדָּמָה; ועוד) – וְלִפִּי הַזְוִיג שְׁגוֹרִם בְּתִפְלָתוֹ, בֶּן זֹכָה לְזְוִיגוֹ. ו”הַתְּפִלָּה הֵם שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה נִסְחָאוֹת” – לְפִיכֹךְ הַזְוִיג בְּקָרִיעַת יַם־סוּף, שֶׁהֵם שָׁנִים עֶשֶׂר.

[לקוטי-עצות, חתון א (על-פי תורה הנ”ל): על-ידי תְּפִלָּה בְּכַח, זֹכָה לְזְוִיגוֹ].

נב.

(ח"א נא, ו)

וְזֶה שֶׁבִקֵּשׁ אַהֲרֹן (שם שם, יב): ”אֵל נָא תְהִי בְּפִת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אָמֹן וַיֹּאכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ”. כִּי עַל־יְדֵי ”סִגְרֵוֹ דְנִהוּרָא עֲלָאָה” (זהר תזריע מט:), הִיא בְּבַחֲיַנַת מֵת, כִּי ”מְצָרַע חָשׁוּב בְּמֵת” (נדרים סד:).

”אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אָמֹן” – זֶה בְּחִינַת יְבוּס – שְׁעַל־יְדֵי הַיְבוּס, ”אֶתְתָּה

”וַיֹּאכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ” – הִינֵנו שָׂאִין לֹא בְּתַ-זוּג, כִּי הַבַּעַל וְאֲשֶׁתוֹ הֵם תְּרֵי פְלִגָּא גּוֹפָא, וְעַכְשָׁו שְׂאֲשֶׁתוֹ הִיא אָמֹן, נִמְצָא: שְׂנַאֲכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ וְאִין לֹא בְתַזְוִיג.

פרוש (מוהרנ”ת ז”ל בתוך לקוטי-מוהר”ן): כִּי מִי שְׁמֵת בְּלֹא בָנִים, אֲשֶׁתוֹ צְרִיכָה לְהַתִּיבֵם, וְנִתְגַלְגַּל הַמֵּת בְּהֶבֶן הַנוֹלָד מֵאֲשֶׁתוֹ שְׁנֵתִיבָמָה לְאַחִיו, כְּמַבְאָר בְּסָבָא (זהר משפטים ק:). ”אֶתְתָּה אָמָה”. וְהוּא צַעַר וְעֵנֶשׂ גָּדוֹל לְהַמֵּת שְׂאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם, כִּי עַכְשָׁו מְכָרַח לְהִיּוֹת נוֹלָד מֵאֲשֶׁתוֹ, וְאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם.

וּמַחְמַת־זֶה: בֶּן הַיְבוּמָה הַזֶּה שְׁנוֹלָד מֵהַיְבוּס, אִי־אֶפְשָׁר לֹא לְמַצָּא זְוִיגוֹ כִּי אִם בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים, כְּמוֹבָא (זהר לך-לך צב), שְׁעַלְיוֹ נֹאֲמַר (מועד-קטן יח:): ”פֶּן יִקְדָּמְנוּ אַחֵר בְּרַחֲמִים”, עֵינֵי־שָׁם.

כִּי זֶה בֶּן הַיְבוּמָה שֶׁבָּאֵמֶת הוּא בְּעֵלָה שָׁל הַיְבוּמָה, וְאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם – אִין לֹא בְתַזְוִיג, מֵאַחַר שְׁבֻט־זְוִיגוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם.

וְזֶהוּ שֶׁפָּרַשׁ רַבֵּנוּ ז”ל: שֶׁבִקֵּשׁ אַהֲרֹן עַל מְרִים שֶׁפָּגְמָה בְּשִׁכְלֵי־הַפָּנִים, שֶׁזֶהוּ הַפָּגַם שָׁל הַמֵּת בְּלֹא בָנִים בְּנ”ל, שֶׁלֹּא תִהְיֶה נַעֲשִׂית חֲסִי־שְׁלוֹם בְּעֵנֶשׂ הַיְבוּס.

וְזֶהוּ: ”אֵל נָא תְהִי בְּפִת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אָמֹן” – שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּפִת בְּלֹא בָנִים, אֲשֶׁר מְכָרַח לְצֵאת שְׁנֵית בְּגִלְגוּל מִרְחֹם אָמֹן, הִינֵנו שְׂאֲשֶׁתוֹ נַעֲשִׂית לֹא אִם, אֲשֶׁר מַחְמַת זֶה ”וַיֹּאכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ” – הִינֵנו: חֲצִי גּוֹפֹו נֹאֲכַל, שָׂאִין לֹא בְתַזְוִיג, שֶׁהִיא חֲצִי בְשָׂרוֹ פְלִגָּא גּוֹפֹו.

[חַיֵּי-מוֹהַר"ן טז: מה שכתב שם (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כא) בְּעֵינֵי מְרִים שֶׁפָּגְמָה בְּכְבוֹד מֹשֶׁה, וְאַחֲרָיו בְּקֶשׁ (בַּמִּדְבָּר יב, יב): "אֵל נָא וְכוּ' בְּצֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - שָׁזָה בְּחִינַת 'עֲנֹשׁ הַיָּבוּס', עֲנִי-שָׁם, יֵשׁ בְּזָה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת, כִּי רָמַז בְּזָה עַל בְּתוֹ 'מְרִים' ז"ל, שֶׁהִיָּתָה כְּלָתוֹ שֶׁל הָרַב ר' לִיבוּשׁ מְוֹאֲלֵטְשֵׁי סֶק זצ"ל, שֶׁנִּסְעַס לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל עִם כָּל בְּנָיו, וְעַל-יַדֵּי-זָה נִסְעָה גַם בְּתוֹ לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה שָׁנִים אַחֵר פְּטִירַת רַבְּנֵי ז"ל נִתְיַבְּמָה שָׁם].

הוא בהעלם" (זהר וילך רפג:) - כי אין יודעין מהתאחדות שלהם עד השדוף, ואזי נתגלה ההתקשרות שלהם, שהיה עד עתה בהעלם.

אך זה ההתגלות של ההתקשרות שנתגלה בעת התנאים - הוא בבחינת (יחזקאל א, יד): "והחיות רצוא ושוב" - כי בשעת השדוף נתגלה ההתקשרות, ותכף ומיד נתעלם, כי אחר-כך נתפּרדן ונתרחקין, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה.

ובשביל-זה שזוּבְרִין כְּלִי-הָרֶס' בשעת 'התקשרות השדוף' - זה מרמז על סוד: (שם): "והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק", פרוש: "כאור היוצא מן החרסין" (תגינה יג). דהיינו: הניצוץ שיוצא בשעה שזוּבְרִין כְּלִי-הָרֶס, שהוא רק לפי שעה.

נה.

(ח"ב ב, ד)

נמצא להלן בפסוק (בראשית כד, ו): "אשר הנחני בדרך אמת" (בראשית כד, מח).

נו.

(ח"ב כט)

כשארע שאלה בבית האדם על-ידי תערובת אסור בהתר, ואין בהתר פדי לבטל את האסור - בזה מראין לז: "שפגם באיזהו יחוד של מעלה!" - כי כל היחודים והזיוגים, הם בחינת 'בטול אסור'.

וזָה בְּחִינַת (בְּרַכַּת אַרוֹסִין): "וְאָסַר לָנוּ אֶת הָאָרוֹסוֹת, וְהִתִּיר לָנוּ אֶת הַנְּשׂוֹאוֹת" - נִמְצָא: שֶׁמֵּאֲסוּר נַעֲשֶׂה ה'תֵּר'. כִּי בַתְּחִלָּה הִיא 'אַרוֹסָה', וְאֵז הִיא 'אַסוּרָה', וְאַחֲרֵי-כֵן נַעֲשִׂית ה'תֵּר' בְּנִשְׂוֹאִין'.

נג.

(ח"א ס, ח)

יש 'בטחון דסטרא-אחרא', בחינת: "מבטח בוגד" (משלי כה, יט). ועל-ידי 'התקשרות הזיוגים דקדשה', שהוא בשביל 'הולדה', שהוא בחינת 'בטחון דקדשה', בחינת 'פליזת' שהם 'פלי הולדה' וכו' - על-ידי-זה נשבר ה'בטחון דסטרא-אחרא' ב'הרס הנשבר'.

ועל-זה מרמז: מה שזוּבְרִין כְּלִי-הָרֶס בשעת התקשרות השדוכים, בבחינת (ישעיה ל, יב-יד): "ותבטחו בעשק ונלוז וכו', ושברה כשבר גבל יוצרים וכו', ולא ימצא במכתתו הרש וכו'" (על-פי 'קצור לקוטי-מוהר"ן אות יב; 'לקוטי-עצות' בטחון ד - עין שם בפנים באריכות ענין ה'בטחון דסטרא-אחרא').

וגם מרמזין להם: שאם לא יתנהגו בקדשה, ויבגדו חסוֹשְׁלוֹם בְּבְחִינַת ה'בטחון', בבחינת ה'הולדה' - אזי יהיו בבחינת 'שבירת כלי-הרס', שזה נעשה על-ידי "מבטח בוגד".

נד.

(ח"א רסה)

טעם על 'שבירת כלי-הרס' בשעת 'התקשרות השדוף' - כי "אלו נשמות של הזיוג, הם למעלה אחד, אך למטה ההתקשרות וההתאחדות שלהם

וְעַל-כֵּן גַּם בַּזְנוּג הַתְּחַתּוֹן שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, נֹאמֵר (תהלים סח, ז): **"אֱלֹקִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה"**, "הֵינּוּ זְנוּגִים" (סוטה ב. סנהדרין כב.). אַזִּי (תהלים שם): **"מוֹצִיא אֲסִירִים בַּבּוֹשְׁרוֹת"** - הֵינּוּ: שְׁנַעֲשֶׂה הָאֲסוּר, 'כָּשֶׁר וְהַתֵּר' - בַּחֲנִינֵת 'בְּטוֹל הָאֲסוּר, כַּנ"ל.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁאֵין נִתְבַטַּל הָאֲסוּר, וְהַשְׂאֵלָה אֲסוּרָה, הִיא סִמָּן שֶׁפָּגַם בְּיַחּוּד שֶׁל מַעֲלָה - כִּי ה'יַחּוּד' הוּא בַּחֲנִינֵת 'בְּטוֹל הָאֲסוּר' כַּנ"ל.

נז.

(ח"ב לד)

אֵצֶל סַתֵּם בְּנֵי-אָדָם, אֵין הַשְׂמָחָה שֶׁל כָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד - כִּי יֵשׁ חַלּוּקִים רַבִּים בְּעֵינֵי הַשְׂמָחָה.

לְמַשָּׁל: כְּשֶׁבָּאִין עַל חֲתָנָה (א) יֵשׁ מִי שֶׁשָּׂמַח מִן הָאֲכִילָה שְׂאוּכָל, דְּגִים וּבֶשֶׂר וּכְיוֹצֵא (ב) וְיֵשׁ אֶחָד שֶׁשָּׂמַח מִן ה'כְּלִי-זָמֶר' (ג) וְיֵשׁ שֶׁשָּׂמַח מִדְּבָרִים אַחֲרִים כְּיוֹצֵא בָּהֶם. (ד) וְיֵשׁ שֶׁשָּׂמַח מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה, כַּגּוֹן ה'מְחַתְּנִים', שְׂאִינֶן מְשִׁיחִים עַל אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, רַק שְׂמֵחִים מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה. (ה) וּכְיוֹצֵא שְׂאֵר חַלּוּקִים.

אָבֵל אֵין אָדָם שִׁיחֶיהָ שָׂמַח מִכָּל הַשְּׂמֵחוֹת בְּיַחַד. וְאֶפְלוּ מִי שֶׁשָּׂמַח מִכָּל הַדְּבָרִים הַנ"ל, אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵין הַשְׂמָחָה מִכָּל הַדְּבָרִים בְּיַחַד, רַק מִכָּל-אֶחָד בַּפְּנֵי-עֲצָמוֹ בְּזֶה אַחַר זֶה.

(ו) גַּם יֵשׁ אֶחָד, שְׂאִין לוֹ שׁוּם שְׂמָחָה כָּלֵל, לֹא מִן הָאֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְלֹא מִשְׂאֵר דְּבָרִים. וְאֲדַרְבָּא: יֵשׁ לוֹ קִנְיָא וְצַעַר, שְׂמִקְנָא עַל הַשְּׂדוּדָה, עַל שֶׁזֶה נִשְׁתַּדָּד בְּזֶה.

אָבֵל שְׂלֵמוֹת וְגִדְלוֹת הַשְׂמָחָה הוּא: "מִי שֶׁזָּכָה לְשָׂמַח מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד!"

וְזֶה אִי-אֶפְשָׁר: כִּי-אִם כְּשֶׁמְסַתְּפֵל לְמַעֲלָה עַל כָּל הַטּוֹבָה, דְּהֵינּוּ: עַל ה'שְׂרָשׁ' שֶׁשָּׂמַח נִמְשָׁכִין כָּל הַטּוֹבוֹת - וְשֵׁם בְּהַשְׂרָשׁ הַכָּל אֶחָד, וְאִזִּי שְׂמָחָתוֹ מִכָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד, וְאִזִּי הַשְׂמָחָה גְּדוּלָה מְאֹד, וּמְאִירָה בְּאוֹר גְּדוֹל מְאֹד.

כִּי עַל-יְדֵי הַכְּלָלִיּוֹת שֶׁנִּכְלָל שְׂמָחָה בַּחֲבֵרְתָּהּ - נִגְדָּל בְּיוֹתֵר 'אוֹר הַשְּׂמָחוֹת'. וְכֵן כָּל מָה שֶׁנִּכְלָלִין יוֹתֵר רַבּוּי הַשְּׂמָחוֹת זֶה בְּזֶה - נִגְדָּל וְנִתְוַסֵּף 'אוֹר הַשְּׂמָחָה' בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַל-יְדֵי הַתְּנוּצְצוֹת שֶׁמִּתְנוּצֵץ מִשְׂמָחָה לְחֲבֵרְתָּהּ. וְכָל מָה שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר 'שְׂמָחוֹת' שֶׁנִּכְלָלִין בְּיַחַד, נִתְוַסֵּף בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר אוֹר הַהֲתַנּוּצְצוֹת.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנִּכְלָל הַשְּׂמָחָה שֶׁל כָּל הַטּוֹבוֹת בְּיַחַד - אַזִּי אוֹר הַשְּׂמָחָה גְּדוֹל מְאֹד, עַל-יְדֵי רַבּוּי הַהֲתַנּוּצְצוֹת מְזֶה לְזֶה וּמְזֶה לְזֶה כַּנ"ל.

נח.

(ח"ב פז)

נִמְצָא לְהֵלֶן בְּפָסוּק (בְּרֵאשִׁית כד, ח): "וְאִם לֹא תֵאבֹה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אַחֲרָיִךְ."

נט.

(ח"ב פט)

ה'דַּעַת' מְשֻׁדָּד כָּל הַשְּׂדוּכִים! - כִּי כָּל ה'שְׂדוּכִים' הֵם 'שְׁנֵי הַפְּכִים', וְה'דַּעַת' הוּא הַמִּתְנוּד בֵּין 'שְׁנֵי הַפְּכִים'.

עַל-כֵּן כָּל ה'שְׂדוּכִים' שֶׁבְּעוֹלָם - כָּלֵם נַעֲשִׂים עַל-יְדֵי ה'בְּרִדַּעַת' שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן לְפַעְמִים קָשָׁה לְמַצֵּא זְנוּגוֹ - כִּי לְפַעְמִים שְׁנֵי הַמְּשֻׁדָּכִים רְחוּקִים

מאד, והם שני הפכים ביותר זה מזה, על-כן קשה למצא זוגו.

והתקון לזה: שצריך שיבא להברדעת לשמע תורה מפיו, ועל-ידי-זה יכול למצא השדוף שלו.

כי כל-זמן שהדעת בכח - אזי לפעמים אי-אפשר לחבר המשדכים, בשהם בהפך גדול זה מזה, כי לפעמים הם בהפך גדול מאד זה מזה, ואז אי-אפשר לה'דעת' לחבר אותם כל זמן שהדעת בכח.

על-כן צריך לשמע תורה מפיו, שאז יוצא ה'דעת', בבחינת (משלי ב, ו): "מפיו דעת ותבונה". ואזי בשיוצא הדעת מבח א'ל הפעל, אזי יכול לשדכם, אף אם הם בהפך גדול זה מזה.

וזוה אותיות 'שידו"ך' - ראשי-תבות (מלאכי ב, ז): "כי שפתי כ'הן י'שמרו דעת ו'תורה". וזהו: "יבקשו מפיהו" - כי צריך לבקש התורה מ'פיו' דוקא, כדי להוציא ה'דעת' מבח א'ל הפעל כנ"ל.

ועל-כן צריך לשמע 'תורה דוקא' מפיו, אף שגם בדבורים פשוטים של ה'ברדעת', יש בהם גם-כן 'דעת', אף-על-פי-כן צריך לשמע 'תורה דוקא'.

כי ה'תורה' נקראת 'כלה', כמו שאמרו חז"ל (ברכות נז, פסחים מט:): "אל תקרי מורשה, אלא מארסה". ויש בה גם-כן שני הפכים, כי יש בה 'שני מיני אותיות'.

וכשהצדיק אומר 'תורה', הוא בחינת 'משדך שדוכין' - כי "דברי-תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר" (ירושלמי ראש-השנה פ"ג ה"ה), וצריך לחבר דברי-תורה במקום למקום, כי מחברים יחד

דברי-תורה ממקומות מפזרים שרחוקים זה מזה. ועל-ידי-זה נעשה החדוש שמוחדשים.

נמצא: כשהצדיק ה'ברדעת' אומר תורה - הוא 'משדך שדוכים'. על-כן צריכין לשמע מפיו 'תורה דוקא' - ועל-ידי-זה יכולין למצא זוגו.

ל

(ח"ב צ)

טעם על 'שבירת כלי-חרס' בשעת השדוף! - שהוא בחינת (רש"י ירמיה יט, ב): "שער החרסית היה בירושלים, שהיו משליכין שם שברי חרסים". וזה השער הוא כנגד פתחה של גיהנם, כמו שכתוב (ירמיה שם): "ויצאת אל גי בן הנם אשר פתח שער החרסית", ו"גי בן הנם" זהו בחינת ה'גיהנם" (סופה לב: ערובין יט).

וזוהו ששזכרין כלי חרס בשעת השדוף! - כי מרמזים לו בזה שני ענינים:

אם היא 'אשה רעה' - תזהר לבל תבגד בה, רק תקבל באהבה, כי על-ידי-זה "אינך רואה פני גיהנם!" (ערובין מא:).

אם היא 'אשה טובה' - דע וזכר: שיש גיהנם, ולא תהיה נמשך אחר תאותה, ותקדש עצמך כראוי!

וכל-זה מרמזין לו על-ידי 'שבירת כלי-חרס', שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתחה של גיהנם'.

לא

(ספורי-מעשיות, מעשה ב מ'מלך ומיסר')

מעשה בקיסר אחד, שלא היה לו בנים. גם מלך אחד לא היה לו בנים.

גם מלך אחד לא היה לו בנים.

וְנָסַע הַקִּיסָר עַל הָאָרֶץ, לְשׁוֹטֵט לְבַקֵּשׁ: "אוֹלֵי יִמְצָא אֵיזָה עֲצָה וְתִרְוַפָּה לְהוֹלִיד בְּנִים!" - גַּם הַמֶּלֶךְ נָסַע כְּמוֹ כֵּן. וְנִזְדַּמְנוּ שְׁנֵיהֶם לְפָנָדֵק אֶחָד, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים זֶה מִזֶּה.

וְהַכִּיר הַקִּיסָר בְּהַמֶּלֶךְ: שֵׁישׁ לוֹ נִמוּס (שֶׁל מַלְכוּת)! - וְשָׂאֵל אוֹתוֹ, וְהוֹדָה לוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ. גַּם הַמֶּלֶךְ הַכִּיר בְּקִיסָר גַּם-כֵּן, וְהוֹדָה לוֹ גַּם-כֵּן. וְהוֹדִיעוּ זֶה לְזֶה: "שְׁנוּסֵעִים בְּשִׁבִיל בְּנִים!"

וְנִתְקַשְּׂרוּ שְׁנֵיהֶם: "בְּאֵם שְׁיִבּוּאוּ לְבֵיתָם, וְיִוֹלִידוּ נְשׁוֹתֵיהֶם זָכָר וְנִקְבָּה, בְּאִפְסָן שְׁיִהְיוּ יְכוּלִים לְהִתְחַתֵּן - אָזִי יִתְחַתְּנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם!" - וְנָסַע הַקִּיסָר לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֵּת, וְהַמֶּלֶךְ נָסַע לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֵּן, וְהִתְקַשְּׂרוּת הַנַּ"ל נִשְׁפַּח מֵהֶם.

וְשָׁלַח הַקִּיסָר אֶת בֵּתוֹ לְלָמַד, גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אֶת בְּנוֹ לְלָמַד וְנִזְדַּמְנוּ שְׁנֵיהֶם אֶצֶל מְלָמֵד אֶחָד, וְהָיוּ אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה מְאֹד, וְנִתְקַשְּׂרוּ בֵּינֵיהֶם: "שְׁיִשְׂאוּ זֶה לְזֶה" - וְנָטַל הַבֶּן מֶלֶךְ 'טַבַּעַת', וְנָתַן עַל-יָדָהּ, וְנִתְחַתְּנוּ יַחַד.

אֶחָר-כֵּן שָׁלַח הַקִּיסָר אַחֵר בֵּתוֹ וְהִבִּיֵּאה לְבֵיתוֹ. גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אַחֵר בְּנוֹ וְהִבִּיאוּ לְבֵיתוֹ. וְהָיוּ מְדַבְּרִים שְׂדוּכִים לְבֵת-הַקִּיסָר, וְלֹא רָצְתָה שׁוּם שְׂדוּדָה, מִחֲמַת הַתְּקַשְּׂרוּת הַנַּ"ל.

וְהַבֶּן-מֶלֶךְ הָיָה מְגַעֲגַע מְאֹד אַחֲרֶיהָ. גַּם הִבֵּת-קִיסָר הִיָּתָה עֲצָבָה תָּמִיד. וְהָיָה הַקִּיסָר מוֹלִיכָה לַחֲצוֹת שָׁלוֹ וּפְלָטִין [אַרְמוֹנִית] שָׁלוֹ, וְהִרְאָה אוֹתָהּ גְּדֻלָּתָהּ, וְהִיא הִיָּתָה עֲצָבָה. וְהַבֶּן-מֶלֶךְ הָיָה מְגַעֲגַע מְאֹד אַחֲרֶיהָ, עַד שֶׁנִּחְלָה, וְכָל מָה שֶׁשָּׂאֵלוּ אוֹתוֹ: "עַל מָה אַתָּה חוֹלָה!" - לֹא רָצָה לְהַגִּיד.

וְאָמְרוּ לְהַמְשִׁמֵּשׁ אוֹתוֹ: "אוֹלֵי תִּוְכַל אֶתָּה לְחַקֵּר אֶצְלוֹ"?! - וְאָמַר לָהֶם: "שֶׁהוּא יוֹדֵעַ - כִּי הוּא הָיָה עִמּוֹ אִזּוֹ בְּמִקּוֹם שֶׁלָּמַד שָׁם!" - וְהַגִּיד לָהֶם הַדְּבָר.

וְאָזִי נִזְכַּר הַמֶּלֶךְ: "שֶׁכָּבַד נִתְחַתְּן הוּא עִם הַקִּיסָר מִקֶּדֶם!" - וְהִלֵּךְ וְכָתַב לְהַקִּיסָר: "שְׁיִכִּין עֲצָמוֹ עַל הַחֲתָנָה, כִּי כָּבַד נִתְקַשְּׂרוּ מִקֶּדֶם, בְּנַ"ל!" - וְלֹא רָצָה הַקִּיסָר, אֲךָ לֹא הָיָה יְכוּל לְהַעֲזֹ וּלְסָרְבַּ. וְהַשִּׁיב לוֹ: "שְׁיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ בְּנוֹ אֵלָיו, וְיִרְאֶה: אִם יוּכַל לְנַהֵג מְדִינוֹת, אָזִי יִשִּׂיא בֵּתוֹ אֵלָיו!"

וְשָׁלַח בְּנוֹ אֵלָיו (הַיְנוּ: שֶׁהַמֶּלֶךְ שָׁלַח בְּנוֹ לְהַקִּיסָר, כְּאֲשֶׁר צִוָּה הַקִּיסָר, כְּנַ"ל). וְהוֹשִׁיבוֹ הַקִּיסָר בְּתוֹךְ חֲדָר, וּמָסַר לוֹ נִירוֹת שֶׁל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, לְרִאוֹת: אִם יוּכַל לְנַהֵג אֶת הַמְּדִינָה.

וְהַבֶּן-מֶלֶךְ הָיָה מִתְגַּעֲגַע מְאֹד לְרִאוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְרִאוֹתָהּ. פַּעַם-אֶחָד הִלֵּךְ אֶצֶל כְּתָל שֶׁל אֶסְפִּקְלָרִיא [מְרֻאָה], וְרָאָה אוֹתָהּ, וְנָפַל חֲלָשׁוֹת, וּבִאתָה הִיא אֵלָיו וְנִעְרַתוֹ, וְסִפְּרָה לוֹ: "שְׂאִינָה רוֹצָה שׁוּם שְׂדוּדָה, מִחֲמַת הַתְּקַשְּׂרוּת עִמּוֹ!"

וְאָמַר לָהּ: "מָה נַעֲשֶׂה, וְאֵבִיךָ אֵינִי רוֹצָה"?! - וְאָמְרָה: "אֶף-עַל-פִּי-כֵן!" - אַחֲרֵי-כֵן הִתְיַעֲצוּ: שְׁיִנְיָחוּ לְפָרֵשׁ עֲצָמָם עַל הַיָּם. וְשָׁכְרוּ לָהֶם סְפִינָה וּפְרָשׁוּ בַיָּם.

וְהִלְכוּ עַל הַיָּם, אַחֲרֵי-כֵן רָצוּ לְקָרֵב עֲצָמָם אֶל הַסְּפָר [חוּף הַיָּם], וּבָאוּ לְסִפְּר וְהָיָה שָׁם יַעַר, וְהִלְכוּ לָשֶׁם. וְלִקְחָה הַבֵּת-קִיסָר ה'טַבַּעַת' וְנִתְנָה לוֹ, וְהִיא שִׁכְבָּה שָׁם. אַחֲרֵי-כֵן רָאָה הַבֶּן-מֶלֶךְ: שֶׁבְּסִמוּךְ תַּעֲמֹד, וְהִנִּיחַ ה'טַבַּעַת' אֶצְלָהּ. אַחֲרֵי-כֵן עָמְדוּ וְהִלְכוּ אֶל הַסְּפִינָה.

יפיה ותפארתה מפלג מאד מאד, שלא נראה
כזאת בעולם כלל.

והיו העולם באים ונכנסים לראותה, והיו
משתוממים מאד על גדל יפיה
המפלג מאד מאד, והיו נותנים לה מתנות
מתנות מחמת חבה. והיו נותנים מתנות עד
שנתעשר העני.

והבער גער הנ"ל נפל בדעתו: "שישתדך
עם העני הנ"ל, מגדל יפיה,
שהיה חדוש בזה!" - ויאמר בלבו: "אפשר
על זה מראה החלום: שנושאים שלו להעני,
ומהעני נושאים אצלו!" - דהינו: "שישתדכו
יחד, ויתערבו יחד על ידי השדוך!"

פעם אחת: באתה אשת העני אצלו, ואמר
לה דעתו: "שרצונו להשתדך עמה,
ואפשר בזה יתקיים החלום כנ"ל!"

השיבה לו: "גם אני חשבתי זאת בדעתי,
אך לא היה לי העזה לדבר מזה,
שאני אשתדך עמכם! - אך אם אתם רוצים,
בודאי אני מוכן, ולא אמנע מכם, כי כבר
נשבעתי: 'שכל טובי והצלחתי לא ימנע
מכם!'"

והבן והבת הנ"ל, למדו שניהם בחדר אחד
לשונות וכיוצא בדרבם. והבת הנ"ל,
היו הולכים ובאים לראותה מגדל החדוש
כנ"ל, ונתנו מתנות עד שנתעשר העני. והיו
באים שרים לראותה, והוטבה בעיניהם מאד.
והיה יפיה חדוש גדול ביניהם, כי לא היה יפי
של אנושי כלל.

ומגדל הפלגת יפיה, בא על דעת השרים:
"להשתדך עם העני הזה!" - ושר
שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה. אך אין
נאה להם להתחתן עם כזה. על-כן הכרחו

בתוך-כך נזכרה: ששכחו ה'טבעת' שם,
ושלחה אותו אחרי ה'טבעת'.
והלך לשם, ולא היה יכול למצא המקום.
והלך למקום אחר, ולא היה יכול למצא
ה'טבעת'. והיה הולך לבקשו ממקום
למקום, עד שנתעה, ולא היה יכול לחזור.
והיא הלכה לבקשו, ונתעית גם-כן.

והיה הוא הולך ותועה, הולך ותועה.
אחר-כך ראה דרך, והלך לשוב; ולא
היה לו מה לעשות, ונעשה משרת.

גם היא היתה הולכת ותועה, וישבה
עצמה, שתשב אצל הים, והלכה אל
שפת הים, והיה שם אילנות של פרות,
וישבה שם, וביום היתה הולכת אצל הים,
אולי תמצא עוברים ושבים, והיתה
מתפרנסת מהפרות, ובלילה היתה עולה על
אילן פדי שתהיה נשמרת מן החיות וכו'.
וכו'.

ובסוף המעשה: "ואתה 'בן-מלך', גלכה
ונסעה! - ושבנו לביתם."

לב.

(ספורי-מעשיות, מעשה י מ'בער גער ועני')

והבער גער, בשכר שעשה דבר כזה, וגם
עמד בנסיון עמה, נפקד
ונולד לו באותה שנה בן זכר.

והיא גם היא אשת העני הנ"ל, בשכר
שעמדה בנסיון כזה עם היעדניראל
וגם עמו - זכתה גם-כן וילדה נקבה.

והיתה יפת-תאר מאד מאד, שלא היה יפי
של מין אדם כלל, כי בין בני-אדם
לא נמצא יפי כזה.

והיו העולם אומרים: "הלואי שתתגדל!"
(פי חדוש נפלא כזה קשה שיתגדל) - כי היה

לראות להשתדל, לגדל את האיש הזה. והשתדלו: שיעבד אצל הקיסר וכו'.

ונעשה מתחלה פראפירטשיק'. ואחר-כך למעלה למעלה, כי השתדלו להגביהו במהרה. עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה 'יעדניאל'. והיו חפצים השרים להשתדף עמו.

אך היו רבים קופצים על-זה, כי כמה שרים באו על-זה, ועסקו בזה להגביהו, וגם כי לא היה אפשר לו להתחתן - מחמת ה'בערנער', שכבר היו מדברים להשתדף עמו וכו' וכו'.

ונתקבצו כל השרים, והספימו פלם שהוא יהיה קיסר, ונעשה קיסר (היגו העני הנ"ל נעשה קיסר).

והיה לוחם מלחמות, והיה מצליח מאד וכו'. עד ששאר המדינות נתיעצו למסר תחת ידו ברצון טוב, כי ראו הצלחתו הגדולה: "שכל היפי של העולם, וכל המזל של העולם, אצלו!"

על-כן נתקבצו כל המלכים, והספימו: "שהוא יהיה קיסר על כל העולם!" - ונתנו לו כתב באותיות של זהב.

והקיסר הזה, מאן עתה להשתדף עם הבערנער - כי אין נאה לקיסר להשתדף עם בערנער. ואשתו הקיסרית, היא לא זזה מן הבערנער כלל.

וירא הקיסר: שאי-אפשר לו לעשות שדוף אחר נגד הבערנער הנ"ל, בפרט כי אשתו מחזקת עמו מאד מאד, על-כן חשב מחשבות על הבערנער הנ"ל וכו' וכו'.

אחר-כך ראה הקיסר: שכל-זמן שזה הבן קיים, היגו 'בן הבערנער' הנ"ל - אי-אפשר לו לעשות שדוף אחר.

והשתדל להעביר את אותו הבחור של הבערנער וכו'.

ובקשה מהם מאד: "שיקחו שבוי אחר מחיב מיתה, להשליכו לים, ויניחו אותו הבחור הנ"ל!" - ופעלה בקשתה אצלם, ונשבעו לה שיניחוהו. וכן עשו וכו' וכו'.

והבחור הזה כבר היה בר-דעת, והלך לו. **וקדם** לזה, הלכה הקסרית הנ"ל וקראה לבתה הנ"ל, ואמרה לה: "בתי! תדע: שזה הבן של הבערנער, הוא החתן שלך!"

וספרה לה כל אותו המעשה שעבר עליה, ואיך הבערנער מסר נפשו בשבילי, והיה עמי בז' מקומות, ונשבעתי לו בהשם: 'שכל טובי לא ימנע ממנו!' - ולקחתי אותן הז' מקומות לעדות, שהם: בור ומקוה וכו' כנ"ל.

בכך עתה: הגה אתה הוא כל טובתי ומזלי והצלחת, ובודאי אתה שלו, ובנו הנ"ל הוא החתן שלך. ואביך מחמת גסותו רוצה להרגו חנם. וכבר השתדלתי להצילו ופעלתי שיניחוהו כנ"ל. על-כן תדע: שהוא החתן שלך (היגו בן הבערנער הנ"ל), ואל תתראי עם אחר בעולם כלל!

ונתקבלו דברי אמה בעיניה, כי גם היא היתה יראת-שמים? והשיבה: "שבודאי תקיים כד'."

והלכה הבת הזאת, ושלחה כתב אל בן הבערנער הנ"ל אל התפיסה: "שהיא מחזקת עצמה בו, והוא החתן שלה!"

וְשִׁלְחָה לוֹ כְּמוֹ חֲתִיכַת 'לֹאנְד־קארט', וְצִירָה בּוֹ כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁחֲבִיָּאָה אִמָּה עִם אָבִיו כַּנִּלְכָּל, שֶׁהֵם הֵיוּ עֵדוּת: בּוֹר וּמְקוֹנָה וְכוּ' כַּנִּלְכָּל, שֶׁצִּירָה בּוֹ כְּמוֹ בּוֹר וּמְקוֹנָה וְכוּ'.

וְהִזְהִירָה אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד: "שִׁישְׁמֹר הַכֶּתֶב הַזֶּאת מְאֹד מְאֹד!" - וְחֲתָמָה עֲצָמָה לְמַטָּה וְכוּ'.

וְהָיוּ בָּאִים מְלָכִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ וְכוּ', וּלְכַלֵּם סִימָה בְּסוּף: "אֲכַל לֹא עֲבָרוּ עֲלֶיךָ הַמִּימוֹת!" - וְלֹא הָיָה מִי שֶׁמְבִין בְּוַנְתָּהּ.

וּבְשִׁהִיָתָהּ מֵרָאָה פְּנֵיהָ, הָיוּ נוֹפְלִים מִגְּדָל יְפִיָּהּ. וְהָיוּ קָצַת גִּשְׁאָרִים חֲלָשׁוֹת, וְקָצַת גִּשְׁתַּגְּעוּ מִחֲמַת חוֹלֵת אֶהְבָּה, מִגְּדָל יְפִיָּהּ שֶׁהָיָה מִפְּלֶגֶ מְאֹד מְאֹד.

וְאִי־עַל־פִּי־כֶן, אִי־עַל־פִּי שֶׁנִּשְׁתַּגְּעוּ וְנִשְׁאָרוּ חֲלָשׁוֹת - עִם־כָּל־זֹאת הָיוּ בָּאִים מְלָכִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמָּהּ, וּלְכַלֵּם הַשִּׁיבָה כַּנִּלְכָּל וְכוּ'.

עֵינַי עוֹד בַּפְּנִים כָּל הַסְּפֹר הַנּוֹרָא הַזֶּה, מֵהַ שֶׁעָבַר עַל הַזּוּג הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבִפְרֹט עַל־יַדִּי 'אֲבֹדַת הַכֶּתֶב'. וּבְסוּף הַמַּעֲשֵׂה: "וְהִיָתָה הַחֲתָנָה, וְהַשְׂמִיחָה בְּשִׁלְמוֹת. וְהַמְּלוּכָה וְהַקִּיסְרִית קִבְּלוּ הַזּוּג הַזֶּה, וּמְלָכוּ בְּכַפָּה".

לג.

(סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יג מ'שְׁנַעֲבָה בְּעֵטֶלְעֵרִס')

אֲסַפֵּר לָכֶם אֵיךְ הָיוּ שְׂמֵחִים וְכוּ'. וְיִהְיֶה הַיּוֹם! וְהָיָה בְּרִיחָה בְּאִיזָה מְדִינָה, וּבְרַחוּ כֻלָּם. וּבְדֶרֶךְ בְּרִיחָתָם, עָבְרוּ דֶרֶךְ אִיזָה יַעַר, וְאָבְדוּ שֵׁם זָכַר וּנְקָבָה, אָחַד אָבַד זָכַר, וְאָחַד אָבַד נְקָבָה.

וְעַדִּין הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, בְּנֵי אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, וְלֹא הָיָה לָהֶם מֵה לֶאֱכֹל. וְצִעְקוּ וּבְכוּ, כִּי לֹא הָיָה לָהֶם מֵה לֶאֱכֹל. בְּתוֹךְ כֵּךְ בָּא אֲצֻלָּם 'בְּעֵטֶלְעֵר [קַבְּצוֹן] אָחַד' עִם הַשְּׂקִים שָׁלוֹ (שְׁפוּרֵי: טַאֲרַבְּעִס), שֶׁנּוֹשֵׂא בָּהֶם לֶחֶם.

וְהִתְחִילוּ אֵלּוּ הַבָּנִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְלִהְיוֹת פְּרוּכִים אַחֲרָיו. וְנָתַן לָהֶם לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְאָכְלוּ. וְשָׁאַל אוֹתָם: "מַהִיכֵן בָּאתֶם לְכֹאֵן?! - הַשִּׁיבוּ לִּי: "אֵין אֲנִי יוֹדְעִים!" - כִּי הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים כַּנִּלְכָּל. וְהִתְחִיל לִילֵךְ מֵהֶם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ: "שִׁיקַח אוֹתָם עִמּוֹ!" - וְאָמַר לָהֶם: "אֵת זֶה אֵינִי רוֹצֵה, שֶׁתִּלְכוּ עִמִּי!"

בְּתוֹךְ־כֵּךְ הִסְתַּכְּלוּ: וְהִנֵּה הוּא עוֹרֵ! - וְהָיָה אֲצֻלָּם פְּלֹא: "מֵאַחַר שֶׁהוּא 'עוֹר', אֵיךְ יוֹדַע לִילְכֵךְ"?! (וּבְאִמַּת הוּא חֲדוּשׁ מֵה שֶׁהָיָה קִשָּׁה לָהֶם זֹאת, כִּי עַדִּין הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, רַק שֶׁהָיוּ בָּנִים חֲכָמִים, וְהָיָה פְּלֹא אֲצֻלָּם כַּנִּלְכָּל).

וּבִרְכָם (זֶה הַבְּעֵטֶלְעֵר הָעוֹר): "שִׁיחִיו כְּמוֹתוֹ, שִׁיחִיו זִקְנִים כְּמוֹתוֹ!" - וְהַשְׂאִיר לָהֶם עוֹד לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלְךְ לוֹ. וְהִבִּינוּ אֵלּוּ הַבָּנִים: כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ הַשְּׂגִיחַ עֲלֵיהֶם, וְהַזְמִין לָהֶם 'בְּעֵטֶלְעֵר עוֹר' בְּכֹאֵן, לִתֵּן לָהֶם אֲכֹל.

אַחֲר־כֵּךְ כָּלָה אֲצֻלָּם הַלֶּחֶם, וְשׁוּב הִתְחִילוּ לְצַעֵק עֲבוּר אֲכֹל. אַחֲר־כֵּךְ נַעֲשָׂה לִילָהּ, וְלָנוּ שָׁם. בְּבִקְרָ גַם־כֵּן לֹא הָיָה לָהֶם לֶאֱכֹל, וְהָיוּ צוֹעֲקִים וּבוֹכִים.

וְחָזַר וּבָא 'בְּעֵטֶלְעֵר שֶׁהָיָה חֲרָשׁ'. וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֵלָיו, וְהִרְאָה לָהֶם בְּיָדָיו, וְאָמַר לָהֶם: "שָׂאִינוּ שׁוֹמְעִים!"

וְנָתַן לָהֶם גַּם־כֵּן לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלְךְ מֵהֶם. וְרָצוּ גַם־כֵּן: "שִׁיקַחֵם עִמּוֹ!" - וְלֹא

רצה. וברכם גם-כן: "שיהיו כמותו"! -
והשאיר גם-כן להם לחם, והלך לו.

וְחָזַר וּכְלָה הַלֶּחֶם אֲצֵלָם, וְחָזְרוּ וַצַּעֲקוּ
בִּנְ"ל. וְחָזַר וּבָא אֲצֵלָם 'בַּעֲטָלְעֵר
שֶׁהָיָה כְּבַד-פֶּה'. וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמוֹ. וְהָיָה
מִגִּמְגָם בְּלִשׁוֹנוֹ, וְלֹא יָדְעוּ מַה הוּא אוֹמֵר.
וְהוּא הָיָה יוֹדֵעַ מַה הֵם מְדַבְּרִים, אֲךָ הֵם לֹא
יָדְעוּ מַה הוּא אוֹמֵר, כִּי הָיָה מִגִּמְגָם בְּלִשׁוֹנוֹ
בִּנְ"ל.

וַנִּתֵּן לָהֶם גַּם-כֵּן לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהָלַךְ לוֹ גַּם-
כֵּן בִּנְ"ל. וּבִרְכָם גַּם-כֵּן: "שִׁיְהִיו
כְּמוֹתוֹ"! - וְהָלַךְ לוֹ. הַכֹּל בִּנְ"ל.

וְחָזַר וּבָא 'בַּעֲטָלְעֵר שֶׁהָיָה צִוְּאָרוֹ עֵקָם,
וְהָיָה גַם-כֵּן בִּנְ"ל.

וְחָזַר וּבָא 'בַּעֲטָלְעֵר בַּעַל חֲטוּטְרוֹת' (שְׁקוּרִין
'הויקיר') [גִּבְנֵת].

וְחָזַר וּבָא 'בַּעֲטָלְעֵר בְּלֹא יָדַיִם'.

וְחָזַר וּבָא 'בַּעֲטָלְעֵר בְּלֹא רַגְלָיִם'.

וְכֹל אֶחָד נָתַן לָהֶם 'לֶחֶם', וּבִרְכָם: "שִׁיְהִיו
כְּמוֹתוֹ"! - הַכֹּל בִּנְ"ל וְכו'.

וְהָיוּ מִחֲזִירִים עַל הַפֶּתַח חַיִּים. וְהָלְכוּ עַל
הַיְרִידִים, וַיֵּשְׁבוּ בֵּין הַבַּעֲטָלְעֵרִם
[מִבְּצָנִים] וְכו', עַד שֶׁהָיוּ אֵלּוֹ הַבְּנִים מִפְּרִסְמִים
אֲצֵל כָּל הַבַּעֲטָלְעֵרִם - כִּי כָּלֶם הִפִּירוּ אוֹתָם,
וַיִּדְעוּ מֵהֶם: "שִׂאֵלוֹ הֵם הַבְּנִים שֶׁנֶּאֱבְדוּ
בַּיַּעַר", בִּנְ"ל.

פַּעַם-אֶחָד הָיָה יָרִיד גָּדוֹל בְּאִיזָה עִיר
גְּדוֹלָה. וְהָלְכוּ לְשֵׁם
הַבַּעֲטָלְעֵרִם, וְאֵלּוֹ הַבְּנִים הָלְכוּ גַם-כֵּן לְשֵׁם.
וּבָא עַל דַּעַת הַבַּעֲטָלְעֵרִם: "שִׁישְׁדְּכוּ אֶת
אֵלּוֹ שְׁנֵי הַבְּנִים, שִׁישְׁאוּ זֶה אֶת זֶה!" וְכו' -
וַגְּמָרוּ הַשְּׂדוּף.

אֲבָל אִיךָ עוֹשִׂין לָהֶם חֲתָנָה?! - וְנִתְיַעֲצוּ:
בְּאֲשֶׁר שִׁבְיוֹם פְּלוֹנֵי יִהְיֶה סְעוּדָה שֶׁל
יּוֹם הַקֹּדֶת הַמְּלֻכִּי, וַיִּלְכוּ לְשֵׁם כָּל
הַבַּעֲטָלְעֵרִם. וּמִמָּה שִׁיִּבְקָשׁוּ לְעֲצָמָן שָׁם,
בָּשָׂר וְלֶחֶם - מִזֶּה יַעֲשׂוּ חֲתָנָה.

וְכֵן הָיָה. וְהָלְכוּ לְשֵׁם כָּל הַבַּעֲטָלְעֵרִם,
וּבִקְשׂוּ לָהֶם 'לֶחֶם וּבָשָׂר', וְגַם קִבְּצוּ מַה
שֶׁנִּשְׁתִּיר מִן הַסְּעוּדָה בָּשָׂר וְלֶחֶם.

וְהָלְכוּ וְחָפְרוּ 'בוֹר גָּדוֹל' שִׁיְהִיָּה מִחֲזִיק
מְאֵה אָנָשִׁים, וְכִסּוּ אוֹתוֹ עִם קִנִּים
וְעָפָר וְזָבֵל. וְנִכְנְסוּ לְשֵׁם כָּלֶם.

וַעֲשׂוּ שָׁם חֲתָנָה לְאֵלּוֹ הַבְּנִים הַנִּ"ל,
וְהִכְנִיסוּ אוֹתָם לַחֲפָה. וְהָיוּ שְׂמֵחִים
שָׁם מְאֹד מְאֹד. וְגַם הִחָתֵן וְהַכֹּהֵן הָיוּ שְׂמֵחִים
מְאֹד.

עַיִן-שֵׁם הַמִּשְׁוֹף הַמַּעֲשֵׂה הַנּוֹרָאָה שֶׁל
ה'שְׁבַעַת יָמֵי הַמַּשְׁתָּה' עִם
ה'שְׁבַעַת בַּעֲטָלְעֵרִם'. "וְנַעֲשֵׂה שָׁם שְׂמֵחָה
וְחִדּוּה גְּדוֹלָה וַעֲצוּמָה מְאֹד".

לד.

(שְׁבַח-הַר"ן ח"ב לב)

תִּכְרַף כְּשֶׁבֵּא רַבְּנוּ ז"ל לְטַבְּרִיָּה, שָׁלַח אֵלָיו
הַרְבֵּ הַחֲסִיד וְכו' הַרְבֵּ מִשָּׂה ז"ל, בֵּן
הַרְבֵּ הַקְּדוּשׁ וְכו' הַרְבֵּ מִנְחָם מְנַדִּיל זַצ"ל
וַיִּטְפְּסֶקֶר: "שְׂרוּצָה לְהִתְחַתֵּן עִמוֹ!"

וְהָשִׁיב רַבְּנוּ ז"ל: "הַאִיךָ יְכוּלִים לְמַאֵן
בְּשִׂדוּף? מִן-הַסֶּתֶם "מֵה" יֵצֵא
הַדְּבָר" (בְּרֵאשִׁית כד, נ), שְׁתֵּהִיָּה בְּתֵי בְּאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה! וְלֹא דְבַר יוֹתֵר.

וּמִיָּד הָלַךְ הַשְּׂדֻכָּן, וְהָשִׁיב לְהַרְבֵּ רַבִּי
מִשָּׂה הַנִּ"ל: "שְׂרַבְּנוּ ז"ל מְרַצָּה! -
וְתִכְרַף עֲשֵׂה סְעֻדָה גְּדוֹלָה וְכו'.

אך אחר-כך כשיצא רבנו משם מארץ-
 ישראל לחוץ-לארץ, נפטר החתן בנו
 של הרב מורנו הרב רבי משה הנ"ל, ורבנו
 ז"ל נשתדף עם בתו שהיתה הפלה של בן
 הרב רבי משה הנ"ל - עם כבוד הגאון
 המפרסם הרב דקהלת-קדש וואלטשיסק
 וכו'.

שאיך שכלו שלם, ונשאר מחו כנוס
 בעצמותיו.

ובקדשה: זה בחינת שנמשכין שרשי
 הדעת אל האתרוג וכו' (עין
 בפנים ענין האתרוג והנענועים).

לז.

(שיחות-הר"ן צא)

סגלה ל'התמדה: שיזכה להיות מתמיד
 בלמודו - הוא להזהר לבלי לדבר
 על שום איש ישראל.

כמו כשהפלה היא יפה, אזי האהבה
 בשלמות. אבל כשיש להפלה איזה
 חסרון ומום - אזי בודאי אין האהבה
 בשלמות.

כמו-כן ה'תורה' נקראת 'פלה', כמו
 שכתוב (דברים לג, ד): "תורה צוה
 לנו משה מורשה", ודרשו רז"ל (ברכות נז.
 פסחים מט:): "אל תקרי מורשה, אלא
 מאורסה".

וכל אחד מישראל, יש לו אות בתורה - כי
 "ששים רבוא אותיות התורה, כנגד
 ששים רבוא נשמות ישראל" (זהר-קדש שיר-
 השירים; זהר-קדש רות; מגלה-עמקות ואתחנן אופן
 קפו; 'של'ה-הקדוש' בראשית ב' בשם האריז"ל; ועוד).

וכשיש חסרון באחד מישראל - נמצא:
 שיש חסרון בתורה, ששם שרש
 נשמות ישראל כנ"ל. ועל-כן בודאי אי-
 אפשר לאהב התורה בשלמות.

אבל כשיזהר מלדבר ולמצא שום חסרון
 בשום ישראל - נמצא שאין בהתורה
 שום חסרון ומום! - אזי בודאי יאהב את
 התורה מאד, ויתמיד בלמוד התורה, מגדל
 האהבה.

לה.

(שיחות-הר"ן פו)

מה שהחתן דורש הדרשה - היא מועלת
 ל'זוגים', כמו שכתוב (בראשית כח, יא):
 "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב" אותיות"
 (תקוני-זהר לד.) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות,
 הם ל'זוג.

לו.

(שיחות-הר"ן פז)

אמרי אנשי: "כל נער יש לו אשה נאה!"
 וזה יש להבין: כי עקר השכל הוא מהמח.
 והמח שואב ממח שבעצמות שנשקה
 על-ידי לחות ושמנונית הגוף. וזהו עקר
 'קיום השכל' (לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה).

ועל-כן מי שהוא נער, ואין שכלו
 בשלמות, ונשאר מחו כנוס
 בעצמות - ועל-כן 'בת-זוגו' שנלקחה מן
 העצמות, כמו שנאמר (בראשית ב, כא): "ויקח
 אחת מצלעתיו" - נמשך אליה רבוי המח
 שנשאר כנוס בעצמותיו אשר משם נלקחה.

ועל-כן 'בת זוגו' נאה - כי עקר היפי על-
 ידי המח והחכמה, בבחינת (קהלת
 ח, א): "חכמת אדם תאיר פניו". ועל-כן היא
 נאה - מחמת שנמשך אליה רבוי המח, כי
 היא "עצם מעצמיו" (בראשית ב, כג) של זה

לח.

(שיחות-הר"ן קלט)

ספר לי אחד מאנשיו: שפעם-אחד ספר לרבנו ז"ל: "שדברו לו איזה שדוד!" ואמר האיש הנ"ל לפניו ז"ל: "ששם אין מקום לפניו!"

השיב לו רבנו ז"ל: "כשיש להאדם לב של ישראל, אין שיך אצלו מקום וכו'. כי ה'לב' הוא 'אלקות' וכו'.

(בנדרס ב'לקוטי תנינא' סימן נ"ו: - מי שיש לו לב ישראל, אין ראוי לו לומר: "שם מקום זה אין טוב לפניו!" - כי אין שיך אצלו מקום כלל, כי אדרבא, הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-רבה סה, ט).)

וראיתי שם: שהיה חקוק על הפסא כל צורות של כל ברואי עולם, וכל אחד היה חקוק עם בת-זוגו אצלו, ובשביל-זה נעשין תבא 'שדוכים' - כי כל-אחד מצא שם וראה בת-זוגו.

ומאחר שבימים הקודמים למדתי - נפל בדעתי: שפסוק (דניאל ז, ט): "כרסיה שבבין די נור", ראשי-תבות: 'שדכ"ן' - כי על ידי הפסא נעשין 'שדוכין' כנ"ל.

גם 'כרסי"ה', ראשי-תבות: "ראש השנה יום כפור סבות". ועל-כך "ב'שמניני-עצרת' זיוגא דמטרוניתא" (זהר ויקרא צו:).

ושאלתי: "מה יהיה פרנסתי"!?

ואמרו לי: "שאהיה שדכן!"

והאש הקיף סביבו וכו' וכו'.

ואחר שספר המעשה הזאת, אמר: "שאתם יכולין לומר עליה תורה כל ימי חייכם! - וגער בנו: "על שאין אנו שמחים!" - ואמר: "שראוי לנו לשמח מאד מאד!"

מ.

(חיי-מוהר"ן תקצה)

רבנו ז"ל אמר: "שכשהיה בקהלת-קדש ראדוויל בשביל להשתדף עם אשתו השניה מקהלת קדש בראד, אז באו כמה עגלות עם נשים שבאו בשביל להשתדף עמו. ואמר: "שכלן היו זיוגים שלו!"

ואמר: שכל איש יש לו כמה וכמה זיוגים, רק שיש בזה כמה בחינות שונות וענינים נפלאים.

לט.

(חיי-מוהר"ן פד)

מה שספר קדם ראשי-השנה תקס"ט סוף קיץ תקס"ח, ובאותו העת הביא לו השוחט מטעפליק 'פסא נפלאה'. - וסמוך לזה ספר זאת: שראה במראה או בחלום:

שהביאו לו פסא, והיה אש סביבה. והלכו כל העולם אנשים ונשים וטף לראותה. וכשחזרו משם, אזי תבא נתקשרו זה עם זה, ונעשה 'שדוכים' ביניהם. וגם כל 'מנהיגי-הדור' הלכו לראותה.

ושאלתי: "כמה היא רחוקה, ומפני מה תבא נעשו שדוכים?" - והלכתי והקפתי סביבם לילך שם.

ושמעתי: שהולך ובא ראשי-השנה וכו'. - ובאתי להפסא, וראיתי שם ראשי-השנה ממש, 'יום-כפור' ממש, 'סבות' ממש, וכו'.

כי מכל הדבורים שמדברים בעניני השדוכים, אף-על-פי שאינם נגמרים, זה בעצמו בחינת 'זווג ושדוך'.

ולפעמים יושבים בני-אדם בבתיהם, ואומרים: "שראוי שזה ישא את זאת!" - ועל-ידי-זה נגמר בחינת הזווג של זה האיש עם אותה האשה.

ולפעמים באים 'שדכנים' ומדברים השדוך, אבל אינו נגמר, וגם זה בחינת 'זווג ושדוך'. ובדאי היא בחינת זווג יותר מהראשון.

ולפעמים נוסעים לעשות השדוך, ובעת הגמר נפרדים מאיזה סבה.

ולפעמים נגמר השדוך, ואחר-כך מפסיקים הקשר של הנאים.

ולפעמים באין לידי נשואין, ואחר-כך בסמוך נעשה גט ביניהם.

ולפעמים אינו נעשה הגט עד אחר איזה זמן.

וכיוצא-בזה כמה בחינות שיש בעניני השדוכים והזווגים - שאינם נגמרים אחר-כך - אבל כלם הם בחינת 'זווגים' שלו.

כי כל-אחד יש לו כמה זווגים, רק שאצל זה נגמר איזה זווג שלו על-ידי איזה דבור בעלמא שמדברים מזה השדוך, ולפעמים על-ידי איזה דבור יותר, או על-ידי איזה התקשרות, או נסיעה או עבדא בשביל השדוך לפי שעה וכו' כנ"ל.

וזה הדבר, הוא ענין נפלא ונורא שלא נשמע כזאת - שהדבור בעלמא שמדברים מהשדוך, זה בעצמו הוא בחינת 'שדוך'.

וכן מבאר בהאגף-בית שלו החדש (ספר-המדות, 'חתון' ח"ב ז): "שהדבור בעצמו מהשדוך, עושה רשם בו ובה".

והדבר נראה לעינים: פי ידע בזה סודות נוראים שלא נתגלו בעולם, פדרפו בכל השגותיו הנוראות.

ובאמת ספרו: שהתפאר אז: "שיודע מענין השדוכים, מה שאין יודעין בזה כל גדולי-הדור מאומה!"

מא.

(ימי-מותרנ"ת ח"א פד)

והנה רבנו ז"ל הניח ארבע בנות, שלשה נשואות, ובת אחת קרובה לשתיים-עשרה שנים שלא נשתדכה עדין, ורבנו ז"ל מחמת שידע שישתלק וכו', היה הפץ מאד לשדכה בחייו, אף לא נזדמן לו שדוך פראוי לפי כבודו וכו'. וכבר דברו בחייו השדוך עם רבי יעקב יוסף, אף לא נגמר מחמת איזה סכסוך (מחותנו של רבי יעקב יוסף, שלא רצה לפזר כראוי על שדוך כזה).

ורבנו ז"ל בכל עניניו היו דרכיו נפלאים, שאף-על-פי שידע ברוח קדשו שזה השדוך יגמר וכו', אף-על-פי-כן עכשו עשה עצמו כאינו יודע, ולא נגמר השדוך.

גם דברו לו כמה שדוכים לפני בתו הנ"ל, והיה מקבל דברי השדכנים, ועסק לדבר עמהם, אף לא נגמר שום אחד מהם, עד שנסתלק בשלום וכו'.

והנה אחרי הסתלקותו, התחלנו בלנו לבקש אחר שדוך וכו', ורבי יעקב יוסף הנ"ל התחיל תכף לבקש ולהתחנן במכתבו: "שהוא רוצה להשתדך עמה" וכו'.

ובשנת תקע"ב הנ"ל סמוך לפורים - נגמר השדוך לפני בתו הנ"ל, עם בן רבי יעקב יוסף הנ"ל.

מב.

(ימי מוהרנ"ת ח"ב כב)

היה שם רב בשנים וכו', והוא רבי חיים נחום בן רבי שמואל מזורין, והוא היה אלמן שגרש אשתו וכו', וקרבתו אותו מאד, מחמת אהבת אביו שהיה מאנשי שלומנו

והייתי חפץ מאד לעשות שדוך עמו, אבל לא נזדמן, וגם מחמת שדעתי היה טמון ענין הנסיעה לארץ ישראל, ולא יכולתי לקבל עלי ההתחייבות שלי, והרב ורבי יוסקא גרם יאיר לא רצו לקבל עליהם כלל שום התחייבות בקהלת קדש ברסלב.

אבל מאת השם היתה, שהאיש הנ"ל נתעכב בביתי עד סמוך לערב ראש חודש שבט וכו'. ואחר שבאנו מציון הקדוש ואכלנו סעדת הצהרים, התחלנו לדבר מ'שדוכים' - אולי ימצא שם איזה 'שדוך' לפניו.

וברוך השם היושב ומזוג זיווגים - שבתוך כך נזדמן שדוך הגון מאד לפניו עם אחד מחשובי אנשי שלומנו, הוטיק הרבני מורנו הרב רבי זלמן מאומאן.

ורבי יוסקא גרויאייר, והרב גרויאייר - כבר היו מוכנים לנסע לביתם. ורציתי לעכבם להמתין, עד שיגמר השדוך. ולא רצו.

רק תקף ומיד נתרצה רבי יוסקא מעצמו בשמחה גדולה, וקבל בקנין אגב סודר

על כל התחייבות המלבושים להאלמן. ואני לא נתחייבתי, כיון שחשתי שהובים לקבלם בטשערין, והם נסעו לשלום לביתם.

והאלמן הנ"ל עם בני שיחיה ושאר אנשי שלומנו שהיו על אותה העגלה - כלם נתעכבו באומן עמי. ובליילה נגמר השדוך למזל טוב.

וגם זה חזק ושמה אותי, שזכיתי לגמר מצוה כזאת, להשיא יתום חשוב כזה בר אוריין, ובנו של איש פשר ונכבד מאד מיקירי אנשי שלומנו.

מג.

(עלים לתרופה, ג תצוה תקצ"ח)

רב שלום לידידי הרבני הוטיק, בני חביבי מורנו הרב יצחק שיחיה, אתמול היה פה רבי אליהו מברסלב שהוא היה השדכן אצלכם, ובשרני טוב מענין השדוך למזל טוב, וכתבתי לך: "סימן טוב ומזל טוב!" - ומסרתי האגרת בידו, ובדאי גיע לידך וכו'.

וכעת אני פופל ברכתי: "יצו ה' את הברכה אתך", שיהיה ההתקשרות למזל טוב, לחיים טובים ולשלום, לכם ולכלנו, "ילכו יונקותיו, ויהיה כזית הודו".

ונזכה להתעורר מזה לשוב להשם יתברך באמת, פעל כל אשר גמלנו ברחמי וברב חסדיו", "לא כחטאינו עשה לנו" וכו', "חסדו גבר עלינו, ואמת ה' לעולם".

ועל דבר אשר הקדים לגמר בלי ידיעתי - כבר כתבתי לך שם: שכפי שספר לי רבי אליהו הנ"ל, היית מכרח בדבר, ומאת השם היתה זאת, ובדאי הכל לטובה.

גדלים מעשי ה", מאד עמקו מחשבותיו יתברך. ובעל הרחמים אשר גמל

עֲמַנּוּ טוֹבוֹת כְּאֵלֶּה עַד הַנָּה, גַּם עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֶל יַעֲזֹבֵנו, "עַד אֲגִיד זְרוּעֶךָ לְדוֹר" וכו'. ה' יִגְמַר בְּעַדְנּוּ הַכֹּל לְטוֹבָה.

וּמִי יוֹדֵעַ אִם הַתְּלַמִּיד־חֶכֶם יִרְצֶה לְשֹׂאנָה עַל תְּנַאי שְׂיַחֲזֵר עַל הַפְּתָחִים עִמָּה, כְּאִשֶּׁר דְּבַרְתָּ עִמָּה. אֲפֹלוּ אִם אַחֲזַתְךָ תִּתְרַצֶּה לָזֶה, מִכָּל־שֶׁכֶן שְׂבָאֲמַת גַּם אַחֲזַתְךָ אֵינָה מְרַצֶּה לָזֶה כֻּלָּל.

מד.

(עלים-לתרופה, בוֹיִשְׁלַח תר"ג)

לְמַעַן־הַשֵּׁם גַּיִי נִישַׁט נָאךְ דִּינִיעַ נְאִרִישְׁקִיט, פְּאֵלֶּג מִיָּד, וְוַאֲרֵן אֵיךְ טְרַאכְט אַרוֹם דִּיר. אִם־יִרְצֶה־הַשֵּׁם בְּקִרְוֹב הָאֵב אֵיךְ בְּטַחֲוֹן מִיט דִּיר אַ שְׂדוּךְ טָאן לְמַזְל־טוֹב - וְוַעֲסְטוּ הָאֲבָן בְּעִזְרַת־הַשֵּׁם אַ שְׂטְרִימֶל טוֹב, אִוֵן אַ גוֹט מִיִּצֵּל אִוִּיךְ וְכו'.

[למען-השם אל תלך אחרי השטויות שלך, שמע אלי, כי אני חושב בענינים שלך. אם-ירצה-השם אעשה עמך בקרוב 'שדוך' למזל-טוב - ואז יהיה לך שטרימל טוב, וגם פובע טובה].

מה.

(עלים-לתרופה, ג פְּקוּדֵי תַקְצ"א)

שְׁלוֹם וְחַיִּים לְאַהֲוֵי חֲבִיבֵי בְּנֵפְשֵׁי וְכו'.

אֵךְ הֵיטֵב חָרָה לִי עֲלֶיךָ - עַל שֶׁהַשְּׁלֵכְתָּ אֶת אַחֲזַתְךָ עַל הַצְּדָקָת מֶרֶת אֲדָל תַּחֲיָה, וּפְקֻדַת עֲלִיָּה בְּאַזְהָרָה: "לְבַל תִּנְשָׂא לְאִישׁ פֶּשׁוּט, עַד שִׁיזְדַּמֵּן לָהּ לַמָּדוֹן דִּיקָא!"

הֵיִתְכֵן לַעֲשׂוֹת בֵּן? - אִם אַתָּה רוֹצֶה לְהַשִּׂיֵּא לְתַלְמִיד־חֶכֶם דִּיקָא, תַּקְחָנָה לְבֵיתָךְ, וְתַהֲיָה מְטַל עֲלֶיךָ, וְתוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כְּרַצוֹנְךָ!

וְאֵיךְ אַתָּה רוֹצֶה לְהַעֲמִים הָעַל עַל אֲדָל תַּחֲיָה, שְׂתַהֲיָה בְּבֵיתָךְ, אֲשֶׁר הַשְּׁעָה דְּחֻקָּה לָהּ מְאֹד בְּיָדוּעַ לָהּ, וְתַהֲיָה צְרוּרָה מִלְּהַנְשָׂא עַד שִׁיזְדַּמֵּן לָהּ תַלְמִיד־חֶכֶם דִּיקָא.

וְאִם אָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים מ.ט.): "לְעוֹלָם יִמְכֹּר אָדָם וְכו' וַיִּשִׂיא בְּתוֹ לְתַלְמִיד־חֶכֶם" - אֲבָל אַתָּה לֹא מְכַרְתָּ כֻּלָּל, וְאִין לָךְ מַה לְמַכֵּר.

מִדּוּעַ לֹא תִזְכֹּר דְּבַרֵי רַז"ל (שָׁם ק"ג): "בְּתָךְ בְּגָרָה, שְׁחִירַר עֲבָדְךָ" וכו'. מִכָּל שֶׁכֶן שֶׁהַשְּׁלֵכְתָּ אוֹתָהּ בְּלִי רְשׁוּת בְּבֵית הַצְּדָקָת אֲדָל תַּחֲיָה, וְאַתָּה מְזַהֵר עֲלֶיךָ כְּאֵלֶּה.

הַסְּכַלְתָּ עֲשׂוֹ אַחֵי חֲבִיבֵי! - כִּי נִזְדַּמֵּן לָהּ שְׂדוּךְ הַגּוֹן לְדַעְתִּי, וּמַחֲמַת דְּבַרֵיךְ נִתְּבַלְּבַל. אַף־עַל־פִּי שְׂאֲחֻזְתְּךָ נִתְּרַצִּית - אֲבָל אַף־עַל־פִּי כֵּן נִתְּבַלְּבַל הַדְּבָר עַל־יָדְךָ וְכו'.

עַל־כֵּן תִּרְאֶה לְתַקֵּן זֹאת, וְתַכְתֵּב לָהּ תַּכְפֵּךְ: "שְׁלֹא תִדְקַדֵּק דִּיקָא עַל־זֶה - רַק תַּסְמִךְ עַל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ שִׁינְחָה אוֹתָהּ בְּדַרְדְּר־הָאֲמַת!"

מו.

(עלים-לתרופה, מוֹצָאֵי־שַׁבָּת 'שְׁמוֹת' תַקְצ"ו - מִהַהֲשַׁמְטוֹת שְׂנֵדֶפְסוּ לְאַחֲרוֹנָה)

בְּעֵינֵי הַשְּׁמוֹת שֶׁל כֹּלָה וְחֻמוֹתָה (צְוֹאת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד ז"ל: שְׁלֹא יִשָּׂא אִשָּׁה שְׁשֻׁמָה כְּשֵׁם אִמּוֹ) - שְׁמַעְתִּי מִהַרְב רַבִּי יְהוּדָה מְמַעַדְוֵעֵדִיבְקָא ז"ל (הֵלֵא הוּא רַבִּי יוֹדֵל תַלְמִיד רַבֵּנוּ ז"ל): "שְׂרַבְנוּ ז"ל לֹא הַקְפִּיד עַל־זֶה כֻּלָּל!"

מז.

(עלים-לתרופה, א חקת ראש חדש תמוז תר"א)

וְמָה שֶׁעָבַר עָבַר. וּבּוֹדְאֵי אַחֲרֵי שֶׁפָּבַר
נַעֲשֶׂה מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה, הַכֹּל מֵאֵת הַשֵּׁם
הִיְתָה - כִּי אֶפְלוּ מָה שֶׁמְדַבְּרִים, הוּא גַם-כִּן
בַּחֲנִינַת שְׂדוּדָה וְעוֹשֶׂה רָשָׁם.

וְעַל לְהֵבֵא - אֲנִי וְאַתָּה נִסְמָךְ עַל הַשֵּׁם:
שְׂבוּדְאֵי יִנְחֵנוּ בְּצַדִּיקְתּוֹ בְּדַרְדְּרֵי-הַיָּשָׁר
כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ! - וְחֲלִילָה לָךְ מִלְחָשֵׁב עוֹד
עַל זֶה כָּלֵל, רַק עַל לְהֵבֵא תִסְמָךְ עַל הַשֵּׁם-
יִתְבַּרְךָ.

"גַּל אֶל ה' מַעֲשֵׂיךָ, וַיִּכְנּוּ מִחֲשַׁבְתֶּיךָ" (משלי
טז, ג), וְתִסְתַּכַּל עַל הַחֶסֶד שֶׁל הַשֵּׁם-
יִתְבַּרְךָ שֶׁזָּכָה אוֹתָךְ בְּבֹן נְבוֹן וּמִשְׁפִּיל תְּהִלָּה
לְאֵל.

וְהֵלֵא רַב צַעֲרָה, הִיא מִהַטּוֹבָה - לְאֲשֶׁר
הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ חֲנֻנָּךְ בְּבֹן נְבוֹן בְּעִזְרַת-
הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ. וְגַם תְּהִלָּה לְאֵל עוֹזֵר לָךְ
הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ לְהוֹצִיא עֲלֵיו הַהִכָּרְחִיּוֹת וְכוּ'
בְּעִזְרַת-הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ. וְעַל-כֵּן אַתָּה מְצַטְעֵר
עַל שֶׁנִּתְקַשְׂרַת עִמּוֹ וְכוּ'!

הֵלֵא טוֹב לְהִסְתַּכַּל עַל הַטּוֹבוֹת הַנ"ל,
וְלִשְׂמַח בְּחֶסֶדוֹ, וְהַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ יַעֲזֵר
לָךְ וַיִּתֵּן לָךְ עֲצוֹת טוֹבוֹת לְהִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּרְאוּי
וְכוּ'.

אָבֵל אֶה-עַל-פִּי-כֵן אֵי-אֶפְשֶׁר לְדַחֵק אֶת
הַשְּׂעָה. וְ"לְכֹל עֵת וְזָמַן" וְכוּ' (על-פי
קהלת ג, א). הַיּוֹשֵׁב וּמְזוּג זְווגִים, יִנְחָה אוֹתָךְ
בְּדַרְדְּרֵי-הָאֱמֶת כְּרִצּוֹנוֹ הַטּוֹב יִתְבַּרְךָ.

מח.

(עלים-לתרופה, א תבוא תר"ד)

לְאַהֲבֵי בְּנֵי חֲבִיבֵי וְכוּ' מוֹרְנוּ הָרַב יִצְחָק
שִׁיחִיה וְכוּ' - מְצַאֲתִי מִכְתָּבוֹ
בְּאֲרִיכוֹת גָּדוֹל בְּדַבַּר הַשְּׂדוּדָה וְכוּ'.

וְהֵיטֵב חָרָה לִי, עָלֶיךָ בְּנֵי חֲבִיבֵי: עַל
אֲשֶׁר מְרַעֵשׂ כָּל-כָּף וְדוֹחֵק אֶת
הַשְּׂעָה וּמְצַטְעֵר כָּל-כָּף, עַל דְּבַר הַסְּמוּי מִן
הָעֵינַן, כִּי אֵין שׁוּם דְּבַר נַעֲלָם מִן הָאָדָם כְּמוֹ
עַנְיֵי שְׂדוּכִים.

עַל-כֵּן אֶפְלוּ אִם הִיָּה הַשְּׂדוּדָה עִם יְחִיד
בְּדוּרוֹ בְּעֶשֶׂר וַיְחוּס וְכוּ', אֵין
לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה - כִּי מִי יוֹדֵעַ אַחֲרִית דְּבַר
וְכוּ'.

עַל-כֵּן אֵין לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה, רַק לְסַמָּךְ
עַל הַשֵּׁם. וְאִם "מָה יֵצֵא הַדְּבַר"
(בְּרֵאשִׁית כד, ג), יִגְמַר בְּכִי טוֹב, תִּכְפֵּה אוֹ אַחֲרֵי-
כֵּה, "וְדַבַּר אֶלְקִינוּ יָקוּם לְעוֹלָם" (ישעיה מ, ח).

מט.

(אבני-הִבְרֻזֵל, שִׁיחוֹת-וְסַפּוּרִים מִרְבֵּי נַחֲמָן
מְטוּלְטְשִׁין ז"ל טו; שִׁיחַ-שְׂרָפִי-קֹדֶשׁ ח"א תשי')

הַתְּאוּנָן אֶחָד לְפָנַי מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "שְׂאִין
לוֹ לִתֵּן מִתְּנוּת לְאֲרוּסָתוֹ!"

וְנַחֵם אוֹתוֹ מוֹהֲרַנ"ת ז"ל: "גַּם יַעֲקֹב אָבִינוּ
עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם לֹא הִיָּה לוֹ לִתֵּן
מִתְּנוּת לְכַלְתּוֹ, בְּעֵת שֶׁבָּרַח מִפְּנֵי עֶשָׂו
אָחִיו!"

אָמַר לוֹ: "מָה עֲנִין יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּשִׁבְלֵי?
שְׂאֲצֵלוֹ הִיָּה הַכֹּל רְזִין עַלְאִין!" -
אָמַר לוֹ: "גַּם עַכְשָׁיו יֵשׁ רְזִין עַלְאִין".

נ.

(שִׁיחַ-שְׂרָפִי-קֹדֶשׁ הַחֲדָשׁ ח"א פז)

תִּכְפֵּה אַחֲרַי פְּטִירַת זוּגְתּוֹ שֶׁל רַבְּנּוֹ ז"ל
שֶׁנִּסְתַּלְקָה בְּעֶרְב־שְׁבוּעוֹת שְׁנַת
תַּקס"ז סְמוּךְ לְעֶרֶב (מִי-מוֹהֲרַנ"ת ח"א כא), אָמַר
אֲז רַבְּנּוֹ ז"ל בְּשִׁלְחָנוּ בְּלֵיל שְׁבוּעוֹת:

"אלולא התבישתי - הייתי מצוה שפבר
ידברו שדוך עבורי, כי הרי
התורה אמרה (בראשית ב, יח): 'לא טוב היות
האדם לבדו', איני רוצה להיות 'לא טוב'."

[וואלט איך זיך נישט שעמען, וואלט איך זיך געהייסן
 רעדן א שידוך שוין! - אז ס'שטייט דאך: 'לא טוב היות
 האדם לבדו' - וויל איך נישט זיין קיין 'נישט גוטער'!]

[**וכן היה:** שתכף אחר-כך נשתדך עם אשתו השניה
 מבראד. (כפספד ב'חיימורה'ן קיח; קס: קסד; 'קיימורה'ת' ח"א
 כד; שיח-שרפיי-קדש ח"ב רצו)].

נד.

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסח)

רבנו ז"ל אמר: "הייתי רוצה להנהיג מנהג
 בעולם: היום 'סעודת ארוסין' - מחר
 ה'חפה'. ומה יהיה עם ההכנות לחתונה? -
 כינו אותן לפני ה'ארוסין'!"

[איך האב געוואלט אריינפירן ביי די וועלט: היינט 'קנס
 מאל - מארגן חפה. איי צוגרייטן? - זאל מען פריער
 צוגרייטן!] (עין-שם בהערה ח).

נה.

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסט)

דברו פעם עם מוהרנ"ת ז"ל, מענין איזה
מכשול שצריך להתרחק ממנו.
ואמר אז מוהרנ"ת: "שפגם זה שנפגשים
החתן והכלה לפני נשואיהם - גרוע יותר
מהמכשול הנ"ל!" (שדברו ממנו).

והתבטא אז קשות לענין זה, באמרו:
"מבול של מים נשבע
הקדוש-ברוך-הוא שלא יביא לעולם, אולם
על 'מבול של אש' לא נשבע (עין בראשית-רבה
 לט, ו; מט, ט). **ובזה שחתן וכלה נפגשים קדם**
חתנתם - צריכים לפחד ולהתירא מענש
'מבול של אש'!"

נו.

(שיח-שרפיי-קדש ח"ב תרכז)

פעם בא איש אחד מאנשי-שלומו
בהתמרמרות, למוהרנ"ת ז"ל, וגלה
לו את מר לבו:

היות שיש לו בן בחור בשם "הירש",
והוא שובב עד מאד - שנוסף על
עניותו הגדולה, עוד הולך בנו בשובבותו
ומזיק לרכוש האנשים, שהולך ומדליק
זנבות הבהמות ושורפם, ועוד פהנה וכהנה -
עד שאין ביכלתו כ"ל וכלל, לעמד בשלום

נא.

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסה)

דעת רבנו ז"ל היתה: "שנכון שישא
האדם אשה, בצעירותו ממש!" [דער
 רבי האט געהאלטן זייער: אז מען דארף חתונה האבן יונג
 (עין-שם בהערה ד)].

נב.

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסו)

פעם כשבא לרבנו ז"ל, בחור שהתקרב
אליו זה מקרוב - אמר לו: "סע
לבייתה, התחתן, אחר-כך תשוב אלי עם
'טלית' - יש לי מה לדבר עמך!"

[פאר אהיים, האב חתונה, דערנאך וועסט קומען צו מיר
 מיט א טלית - איך האב מיט דיר וואס צו רעדן].

נג.

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסז)

מוהרנ"ת ז"ל אמר: "אם אברך יאמר לי:
'שהוא איש כשר' - אאמין לו!
- אם בחור יאמר לי: 'שהוא איש כשר' - לא
אאמין לו!"

[א יונגערמאן אז ער וועט מיר זאגן: 'אז ער איז א
 ערליכער' - וועל איך אים גלייבן! - אז א בחור וועט מיר
 זאגן: 'אז ער איז א ערליכער' - וועל איך אים נישט
 גלייבן].

הוצאות הנזקים שמזיק - כי מחיבים אותו לשלם לבעלים שנזקו על ידי בנו.

ובכן שואל את מוהרנ"ת: "שיתן לו עצה מה לעשות!"

אמר לו מוהרנ"ת ז"ל: "שישתדל להשיא לו אשה!"

שאל מוהרנ"ת: "וכי מי ירצה לקחת את בני לחתן?!"

ענה לו מוהרנ"ת: "מי שיהיה! כל מי שישפיים לקחתו לחתן, תספיים לשדוף ותחתן אותו!" [נוער סזאל זיין, נוער ס'נועט איהם וועלן].

ועזרו השם יתברך - שהציעו לו עבור בנו, שדוף עם עניה אחת - וחתנו תכף פעצת מוהרנ"ת.

ותכף לאחר החתנה - השתנה בנו שנוי עצום, ונהפך לעובד השם וצדיק גדול מאד - עד שמרב חבה, היו האנשים מכנים אותו "הדוד הלבן" דער ווייסער פּעטער.

אותו רבי הירש, היה חביב על רבי נחמן טולטשינער ז"ל מאד. ואנ"ש שהפירוהו, היו מרבים לספר בשבחו, וספרו מפני עבודת גדולות.

לרבי הירש הזה, היה בן בשם רבי נחמן, שהיה השמש בקלויז באומאן.

נז.

(ספר המדות, עניני שדוכים וזווגים)

[א] במקום שעושיין 'תנאים' [תנאי], או איזה 'בריתות ברית' - השם יתברך שם הוא (אתה יג).

[ב] הנושא אשה לשם ממון - הוין לה בנים שאינם מהגנים, ומפסיד את הממון בזמן קצר (בנים לד).

[ג] מי שקשה לו למצא זווגו, יאמר בכונה שירת הים (חתון ח"ב א).

[ד] קדוש לבנה - סגולה שימצא אדם את זווגו. וסימן לדבר: "לבנה" - "ב'תולה נשאת ליום הרביעי" (כתבות פ"א מ"א) (חתון ח"ב ב).

[ה] על ידי חתון עם תלמיד חכם, באים טובות וברכות לאדם (חתון ח"ב ג).

[ו] על ידי חתון עם תלמיד חכם - נצול מענש הבא על ידי שיעץ עצות רעות על חברו (חתון ח"ב ד).

[ז] על ידי חתון עם תלמיד חכם - על ידי זה נתמנים דינים פשרים (חתון ח"ב ה).

[ח] מי שקשה לו למצא זווגו, ירגיל את עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים (חתון ח"ב ו).

[ט] השדוף שדוכרים, אף על פי שאינו נגמר השדוף בעצמו, גם זה מן השמים, והשדוף לחוד עושה רשם בו ובה (חתון ח"ב ז).

[י] על ידי התפלה, יכול לשנות זווגו הנכרז בשמים (חתון ח"ב ט).

[יא] מי ששומר את עצמו מללון, וגם לדור שני זווגות בבית אחד, על ידי זה זוכה לחתנותא פהנים ובני אדם חשובים גדולים (חתון ח"ב י).

[יב] פשאדם נושא אשה אחר מיתת אשה הראשונה, אשתו הראשונה מצטערת בקבר (חתון ח"ב יא).

[יג] בת כהן לישראל, ובת תלמיד-הכם לעם-הארץ, אין זיוגם עולה יפה: או אלמנה, או גרושה, או זרע אין לה, או קוברת, או קוברתו, או מביאתו לידי עניות ולידי גנות (נאוף ו).

[יד] לפעמים על-ידי שדוכים שאינם הגונים זה לזה, אחד מהם מת (נאוף יד).

[טו] מי שנושא אשה רשעה גרושה - קוברתו (נאוף טו).

[טז] כל הנושא אשה לשם-שמים, פאלו ילדה (נאוף יח).

[יז] הנושא אשה, שאינה הוגנת לו - פאלו חורשו לכל העולם בלו וזרעו מלח. וכשהקדוש-ברוך-הוא משרה שכינתו - הוא מעיד על כל השבטים, ואינו מעיד עליו (נאוף כא).

[יח] אפלו זיוג ראשון, מתהפך בתפלה (צדיק פה).

[יט] על-ידי בקשת הרחמים, זוכה לעשות שדוכים טובים הגונים (רחמנות יא).

[כ] על-ידי תפלה, יכול לשנות זיוגו הנכרז בשמים (תפלה ח"ב י - עין לעיל צדיק פה).

"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך"

(בראשית כד, ח)

נח.

(ח"ב פז)

כונת-אלול, הם תקון לפגם-הברית. כי סוד כונות אלול (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג,

טז), להאיר בחינת 'דרך', ב'ים' - ו'דרך' זה נפתח ב'חדש אלול'.

ועקר 'פגם-הברית', הוא בבחינת 'דרך' הזה - כי היה צריך להאיר בחינת הרכ"ד אורות, בבחינת 'ים', בחינת 'אמונה'. והוא נטה מזה, ופגם בבחינת 'דרך', בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי 'אשה' נקראת 'דרך' (קדושין ב:). ויש 'דרך' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דרך אשה מנאפת".

והכלל: שעקר הפגם בבחינת 'דרך', שלא האיר ה'דרך' ב'ים'.

ולפעמים מחמת זה הפגם - יוכל לאבד זיוגו - פי מאחר שנטה מזיוגו, קשה לו למצא זיוגו.

ואפלו אם ימצא זיוגו - תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהוה שיש לה רצון אחר פגגדו. ואז: "לא זכה, פגגדו" (יבמות סג).

וב'חדש-אלול', אז יכולין לתקן זה ולהאיר ה'דרך' ב'ים'. - וכשמתקן זה, אזי מוצא זיוגו, והיא אינה פגגדו, רק פרצונו.

ויש בזה 'סוד נפלא' - כי דע: שזה ה'פוד' של 'כונת אלול', שמסגלים לתקון-הברית, שעל-ידי-זה מוצאין הזיוג - מסר אברהם לאליעזר עבדו, פששלוהו לבקש הזיוג של יצחק בנו. כי על-ידי התקון הנ"ל, חזר ונעשה בה רצון אליו.

וזה שאמר לאליעזר (בראשית כד, ח): "ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך".

ראה והבט נפלאות תורתנו: כי הראשיי תבות הם אותיות **אלו"ל**. ובאמצע הם תבות: **"תאבה האשה"**.

כי על-ידי בחינת **אלול**, הינו סוד פונות **אלול** - על-ידי-זה **"תאבה האשה"** - כי על-ידי-זה נעשה בה רצון אליו כנ"ל.

נמצא: שבאלו התבות בעצמן שדבר אברהם עם אליעזר מענין החשש שפא לא תתרצה לילך אחריו, דהינו מה שאמר לו: **"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו"** - באלו התבות עצמן גלה לו סוד התקון לזה, דהינו: **סוד אלול**, המרמז בראשיי-התבות - **שעל-ידי-זה "תאבה האשה"**.

"ואברך את ה' אלקי אדני אברהם, אשר הנחני בדרך אמת וגו'. ויאמרו: מה' יצא הדבר"
(בראשית כד, מח-נ)

נט.

(ח"ב ב, ד)

כשזוכין לבחינת 'תודה הלכה' - נתגלה אור האמת ומאיר בה' דבור.

כי מתחלה בשתדמים שוטפין על הלב - הוא בחינת **'פגם-האמת'** וכו'. אבל אחר-כך כשיוצאין מהצרה, שזה בחינת **'תודה הלכה'** - אזי מאיר האמת, ומשלים הדבור.

כי עקר **שלמות הדבור**, על-ידי **ה'אמת'**, שפאיר בה' דבור' על-ידי **שלשה שמות**, בבחינת (תהלים נ, א): **"א-ל-אלקים ה' דבר"**. כי אלו **שלשה שמות** הם **מקור האמת**.

ועל-ידם מאיר ה'אמת' בה' דבור, דהינו ב'רבוע הדבור', הינו בחינת **'ארבעה חלקי הדבור'**. א) דבור של צדקה. ב) דבור של תשובה. ג) דבור של עשירות. ד) דבור של מלכות.

ושלשה שמות הנ"ל - הם בחינת: א) תפלה. ב) תורה. ג) שדוכים וזווגים.

"א-ל" - זה בחינת **'תפלה'** וכו'.

"אלקים" - זה בחינת **'תורה'** וכו'.

"ה" - זה בחינת **'שדוכים'** - בבחינת (בראשית כד, ט): **"מה' יצא הדבר"**, בחינת (משלי יט, יד): **"ומה' אשה משכלת"**. והוא בחינת **'אמת'**, בבחינת (בראשית שם, מח): **"אשר הנחני בדרך אמת"**.

ועל-ידי-זה נשלם ה'דבור' - כי **"עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים, ואחד כל העולם כלו"** (קדושין מט:). **ובל-זמן שאין 'התקשרות', אין להדבור שלמות. אבל כשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדבור.**

"ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב"
(בראשית כד, סג)

"יצחק תקן תפלת מנחה, שנאמר: **ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב**, ואין 'שיחה' אלא **'תפלה'** וכו'" (ברכות נו: בראשית ידב"ה סח, ט)

ס.

(ח"א י, ג)

"אברהם קראו ה', ויצחק קראו שדה" (פסחים פח.). **ו'שדה' הוא יותר משוג ונצרך להעולם מ'הר'.**

וּבְשִׁבְלֵי־זָה נִקְרָא 'מְשִׁיחַ' - כִּי הוּא יוֹנֵק
וּמִקְבֵּל מִ"שִׁיחַ הַשְּׂדֵה".

דְּהֵינּוּ: כָּל הַדְּרִיחוֹת שְׂפָאִים בְּתוֹךְ
הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'חֹטֵם',
בְּחִינַת (ישעיה מו, ט): "וְתִהְיֶה אֶחָטָם לָךְ" -
מְשִׁיחַ מִקְבֵּל כָּל הַתְּפִלוֹת, כִּי הוּא בְּחִינַת
'חֹטֵם', בְּבְחִינַת (איכה ד, כ): "רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ
הַ".

סג.

(ח"ב א, יד)

'שׁוֹפֵר', הוּא בְּחִינַת "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה"
(בְּרֵאשִׁית ב, ה) שְׁחֹזְרִין כַּחֵם לְתוֹךְ
הַתְּפִלָּה, בְּבְחִינַת (שם כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק
לְשׁוּחַ בַּשְּׂדֵה".

וְזֶה בְּחִינַת 'שׁוֹפֵר', בְּבְחִינַת (יהושע ה, ה):
"בְּמִשְׁחָה בְּקֶרֶן הַיּוֹבֵל" - רֵאשִׁיית־בּוֹת:
"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בַּשְּׂדֵה".

סד.

(ח"ב יא)

דַּע: כְּשֶׁהָאָדָם מֵתְפַלֵּל בַּשְּׂדֵה, אָזִי כָּל
הָעֲשֻׁבִים בָּלָם, בָּאִין בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה,
וּמְסִיעִין לוֹ וְנוֹתְנִין לוֹ כַּח בַּתְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת "שֶׁנִּקְרָאת הַתְּפִלָּה 'שִׁיחַה'"
(בְּרֵכּוֹת כו:), בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב, ה): "שִׁיחַ
הַשְּׂדֵה" - שְׁכָל 'שִׁיחַ הַשְּׂדֵה' נוֹתְנִין כַּח
וּסְיוֹעַ בַּתְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (שם כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ
בַּשְּׂדֵה" - שֶׁתְּפִלָּתוֹ הֵיטָה עִם סְיוֹעַ
וְכַח הַשְּׂדֵה.

וְזֶה 'יְבוּ"ל' - רֵאשִׁיית־בּוֹת: "וַיֵּצֵא יִצְחָק
לְשׁוּחַ בַּשְּׂדֵה" - שְׁכָל 'יְבוּל הַשְּׂדֵה'
הַתְּפִלָּלוֹ עִמוֹ.

סא.

(ח"א מט, ז)

"וְעִשִּׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה" וְכוּ'.
(בְּמִדְבָר כח, ה) - כְּשֶׁרוֹצִין
לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ 'מַלְכוּת', כְּדִי
לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ, צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בָתִּים לְהִיּוֹת
אֶחָד, 'בֵּיתֵא עֲלָאָה' וְ'בֵּיתֵא תַתָּאָה'.

'בֵּיתֵא עֲלָאָה' נִקְרָא "סֹלֶת לְמִנְחָה".
"מִנְחָה" - זֶה בְּחִינַת
'דִּינִים', בְּחִינַת (בְּרֵכּוֹת כו:): "יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלָּת
מִנְחָה". "סֹלֶת" - לְשׁוֹן (תְּהִלִּים קיט, קיח):
"סֹלֶת כָּל שׁוֹגִים מִחֻקֶּיךָ" ["סֹלֶת", פְּרוּשׁ:
דְּמִסְתָּי רֵש"י וּמְצוּדוֹת] - שֶׁ'בֵּיתֵא עֲלָאָה'
מִמֶּתִיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים (עֵין בְּפָנִים).

סב.

(ח"ב א, יא)

חֻבַּת כָּל הָעֲשֻׁבִים וְכָל "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה"
(בְּרֵאשִׁית ב, ה), כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד
לְהַתְּפַלֵּל, שְׂאֵזִי הוּא בְּבְחִינַת "דְּבַר הַ"
(תְּהִלִּים לג, ו), שֶׁהוּא שָׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן, אָזִי
מִחֻזְרִין כַּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהוּא שָׂרְשָׁם
הָעֲלִיּוֹן.

וְכִשְׂאָדָם מֵתְפַלֵּל עַל אֵיזָה חוֹלְאָת - אָזִי
אוֹתוֹן הָעֲשֻׁבִים שִׁישׁ לָהֶם כַּח
לְרַפָּאוֹת אוֹתוֹ הַחוֹלְאָת, מְחַיִּבִים לְהַחֲזִיר
כַּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא שָׂרְשָׁם, בְּחִינַת
"דְּבַר הַ".

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק
לְשׁוּחַ בַּשְּׂדֵה" - שֶׁתְּפִלָּתוֹ הֵיטָה עִם
"שִׁיחַ הַשְּׂדֵה" - שְׁכָל "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה" חֲזְרוּ
כַּחֵם וְנָתְנוּ אוֹתָם בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ, שֶׁהִיא
שָׂרְשָׁם.

סה.

(התורה "רב לכם" בהוספות מפתב"ד
רבנו ז"ל, הגדפם בסוף הספר)

בְּשֵׁה' אַמוֹנָה' בְּשִׁלְמוֹתֶיהָ, אָזִי נִשְׁפָּעִים
מִמֶּנָּה כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת
וְהַבְּרוּכוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי כח, ט): "אִישׁ
אֲמוֹנָה רַב בְּרוּכוֹת".

וְגַם-כֵּן נִקְרָא 'שָׂדֶה' - כִּי כְמוֹ הַ'שָּׂדֶה'
שֶׁגִדְלָה בָּהּ כָּל הַתְּבוּאוֹת, וְנִלְקָטִין
בָּהּ כָּל הַפְּרוֹת, כֵּן עַל-יְדֵי הַ'אֲמוֹנָה' הַזֹּאת
כָּל הַטּוֹב.

אָבֵל כְּשֶׁנוֹפֵל מִהַ'אֲמוֹנָה, וּבֹא לְיַדֵּי
'כְּפִירָה' - נִקְרָא 'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם' -
כִּי 'יְרוּשָׁלַיִם' נִקְרָא 'אֲמוֹנָה' וְכוּ' - וְכָל
הַדִּינִין שׁוֹרִין עָלָיו.

וְזֶהוּ (בראשית כד, טג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ
בְּשָׂדֶה לְפָנֹת עָרַב".

"יִצְחָק" - הוּא בְּחִינַת 'דִּין' - הֵינּוּ: אִימְתִי
דִּינִין שׁוֹרִין בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה
הַנִּקְרָא "שָׂדֶה"?

"לְפָנֹת עָרַב" - דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁמְ'עָרַב־ב'
הַ'אֲמוֹנָה' וּבֹא לְכְּפִירָה' - אִזְ הוּא
נִקְרָא 'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם'.

וּבְמָה יוֹכֵל לְתַקֵּן זֹאת? - עַל-יְדֵי 'בִּינָה',
'הַתְּבוּנָנוֹת' בְּגִדְלוֹת הַבוֹרָא
יִתְבָּרַךְ וְכוּ', אָזִי גּוֹפֵל עָלָיו הַיְרָאָה וּפְחַד
מִשְׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ, וְאִז נִתְרַחֲבָה וְנִתְרַבְּה
הַ'אֲמוֹנָה'. וְאִז נַעֲשֶׂה מ'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם',
בְּנֵי-יְרוּשָׁלַיִם' וְכוּ'.

סו.

(שיחות-ה'ר"ן קמד)

כְּשֶׁבֹא מ'לְעַמְּבֵעֵרָג', וְהָיָה עֵדִין הַחוֹלְאָת
שְׁלוֹ, דְּהֵינּוּ הַהוֹסֵט [שְׁעוּל, שְׁחַפְת]

מִתְגַּבֵּר עָלָיו. וְאִז הָיָה נוֹסֵעַ כְּמַעַט בְּכָל יוֹם
לְטִיֵּל סָמוּךְ לְעִיר לְרִפּוּאָה, וְשָׂאָר כְּוֹנֹת
נִזְרָאוֹת שֶׁהָיָה לוֹ בְּזֶה.

וְשִׁמְעֵנוּ מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ אִז בְּדֶרֶךְ הַטִּיּוֹל,
כְּמָה תּוֹרוֹת וְכְמָה שִׁיחוֹת
וְסִפּוּרִים נִפְלְאִים וְנִזְרָאִים.

גַּם הַמֵּאמֵר הַמִּתְחִיל: "דַּע כְּשֶׁאַחַד
מִתְּפַלֵּל בְּשָׂדֶה", הַנֵּאמָר עַל פְּסוּק
(בראשית כד, טג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה"
וְכוּ' (בלקוטי תנינא סימן יא), נֵאמָר גַּם-כֵּן אִז בְּעַת
שֶׁנִּסְעֵנוּ עִמּוֹ לְטִיֵּל.

וְעַמְּדָנוּ בְּשָׂדֶה אֶחָד, וְיִרְדְּנוּ מִהַעֲגָלָה,
וְהוּא הָיָה עֵדִין יוֹשֵׁב עַל הַעֲגָלָה,
וְעַמְּדָנוּ סְבִיבּוֹ. בְּתוֹךְ-כֵּן הִגִּיעַ שְׁעַת הַמִּנְחָה,
וְהֵינּוּ רוֹצִים לְהַתְּפַלֵּל שָׁם. אִז אָמַר הַתּוֹרָה
הַנִּזְכָּר: "שֶׁכְּשֶׁמִּתְּפַלְּלִין בְּשָׂדֶה, אָזִי כָּל
הַעֲשָׂבִים וְכוּ', נִכְנָסִין לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה" וְכוּ'.

וְאָמַר אַחֲרֵי-כֵן: שְׁכֵמוֹ שְׂאֲנַחְנוּ עוֹמְדִים
סְבִיבּוֹ, הוּא רוֹאֶה כָּל הַעֲשָׂבִים:
"אִיךָ כָּל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב דּוֹחֵק עִצְמוֹ לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד מִהָעוֹמְדִים שָׁם, בְּדִי לְעֵלוֹת וּלְכַנֵּס
בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ" (כְּפִי הַמְּבָאָר בַּתּוֹרָה הַנִּזְכָּר).

סז.

(שיחות-ה'ר"ן צח; חיי-מוהר"ן עב)

'חֶרֶף' הִיא בְּחִינַת 'עֲבוּר', וְ'קִיץ' הוּא
בְּחִינַת 'לְדָה'. שְׁבִ'חֶרֶף' כָּל הַעֲשָׂבִים
וְכָל הַצְּמָחִים כְּלָם מֵתִים, וְכְשֶׁבֹא הַקִּיץ כְּלָם
נִתְעוֹרְרִים וְחַיִּים, וְאִז טוֹב וְיָפָה מְאֹד
כְּשִׁיּוֹצְאִים לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה, "שִׁיחָה, זו
תְּפִלָּה" (בְּרוּכוֹת כו:ז) וְתַחֲיִנָּה וְתִשׁוּקָה
וְגַעְזוּעִים לְהַשִּׁיב-יִתְבָּרַךְ.

ואז: כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז - כלם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו.

בית-המקדש, או 'נר הנפה', וכיוצא - כלם הם בחינת 'מאורי-אור', שזה בחינת (דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה" וכו'.

סח.

(עלים-לתרופה, יום ה' ויקרא תקצ"ז)

וזמן המנחה הגיע. מי יתן שנזכה לקיים הפסוק (בראשית כד, סג): "ויצא יצחק לשוּח בשדה" - לפרש שיחתנו בכל יום, עד שנזכה לבא לתוך שמחה.

"ויקח את רבקה ותהי לו לאשה"
(בראשית כד, סז)

ע.

(חיי-מוהר"ן תקסג)

לקוטי-הלכות, בשר-בבלב, ו)

שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם אבינו, היתה ה'שכינה' נקראת בשם 'שרה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'. ובימי 'יעקב', בשם 'רחל ולאה'. וכן מובא ב'זהר-הקדוש' מעין זה (וגא קיב. בלק קפז. - מובא בספר 'שערי-אורה', שער ה).

"ויבאה יצחק האלה שרה אמו"
(בראשית כד, סז)

"ויבאה האלה" - ונעשית דוגמת שרה אמו, כלומר: והרי היא שרה אמו. טבל-זמן ששרה קימת, היה נר דלוק מערב-שבת לערב-שבת וכו'. (רש"י: בראשית-דבא ס.טז)

סט.

(לקוטי-הלכות, חנפה ד, ג)

ב'שבת' אז נתגלגל 'מאורי-אור', כי "שבת שמא דקדשא-בריך-הוא" (זהר יתרו פח:). ועל-כן "אז מצוה להדליק נר" - כי 'נר-שבת', שהוא נר של מצוה, הוא בחינת 'מאורי-אור'.

"ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק"
(בראשית כה, ה)

"ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו"
(בראשית כה, ט)

"ישמעאל עשה תשובה בחיי אביו, שנאמר: 'ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו'"
(רש"י: בבא-בתרא טז:)

עא.

(ח"א ל, ו)

'ישמעאל' הוא בחינת "בן שאינו יודע לשאל" (בהגדה של פסח). כי 'ישמעאל עשה תשובה' (בבא-בתרא טז: - ועקר ה'תשובה' היא בבחינת 'שאינו יודע לשאל').

ועל-כן בימי האמהות היו רואין זאת בגשמיות: ש'נר-שבת' הוא בחינת 'מאורי-אור'. ועל-כן היה אצלם נר דולק משבת לשבת - כמו שפרש רש"י על פסוק (בראשית כד, סז): "ויבאה יצחק האלה" וכו'. שזה בחינת 'הקנעת מאורי-אש', והתגברות 'מאורי-אור'.

וגם עתה: אף-על-פי שאין אנו זוכים לראות זאת בגשמיות - אף-על-פי-כן באמת: כל 'נר-מצוה', כגון 'נר-שבת', או 'נר

חינו: לעשות תשובה ולשאל כפירה מהשם-יתברך על 'שאינם ידועים'

- שְׁזָה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה, בְּבַחֲיִנַת (תהלים סט, ה):
 "אֲשֶׁר לֹא גִזַּלְתִּי אֶז אֲשִׁיב".

עב.

(חיי-מוהר"ן שצה)

וְהָיָה 'אֲבָרְהָם אָבִינוּ' עוֹסֵק בְּזֶה הַרְבֵּה,
 לְגַלּוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם.

וְהָיָה מְחַבֵּר סְפָרִים הַרְבֵּה מְאֹד עַל זֶה,
 אֲלָפִים סְפָרִים. וְהָיוּ לוֹ בָּנִים הַרְבֵּה.
 וּמִסְתַּמָּא מֵאַחֵר שֶׁהָיוּ בָּנָיו, הָיוּ כָּלָם הוֹלְכִים

בְּדֶרֶךְ הַיְשָׁר, כִּי אָפְלוּ "יִשְׁמַעְאֵל עֲשָׂה
 תְּשׁוּבָה" (בבא-בתרא טז:).

אִךְ אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁרָצָה 'אֲבָרְהָם אָבִינוּ'
 לְהַשְׁאִיר סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ בְּעוֹלָם - הָיָה
 חוֹקֵר וּמַתְּבוּנֵן בְּעֵצְמוֹ: "לָמִי מִבָּנָיו יִנְיַח
 סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ"?! - עַד שֶׁנִּסְכַּם אָצְלוֹ:
 "לְהַנִּיחַ הַכֹּל לְיִצְחָק אָבִינוּ"! - וּמָסַר לוֹ
 הַכֹּל.

לקוטי תפלות

פרשת חיי שרה

תפלות בענין: ואברהם זקן בא בימים | זוגים ושווכים | ויצא יצחק לשוח בשדה

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ס ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פתח רבי שמעון')

"ואברהם זקן בא בימים" (בראשית כד, א)

שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה, ולהרחיב ולהגדיל ימינו, ולהוסיף בכל פעם תוספות קדשה יתרה

שנזכה על-ידי יראת יהוה, להאריך ולהגדיל ימינו, להוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה, תוספות קדשה יתרה. ויהיו נתרחבין ונתארכין ונתגדלין כל ימינו בכל פעם יותר ויותר, בתוספת קדשה, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה באמת כרצונך הטוב.

ולא נבלה ימינו להבל חס-ושלום. רק נזכה לשמר את כל ימינו, ושעותינו, ועתותינו, ורגעינו, להוסיף בכל פעם תוספות קדשה מרבה, על-ידי יראת יהוה. ויקים בנו מקרא שכתוב: "יראת יהוה תוסיף ימים".

ותן לנו כח וגבורה, בכל יום ויום, ובכל רגע ורגע, ובכל שעה ושעה, ובכל עת ועת, שנזכה תמיד לדחות ולגרש ולבטל יצרנו-הרע מקרבנו, ולקבל עלינו על מלכות שמים באהבה

רבנו של עולם, אל גדול ונורא, קדוש אתה ונורא שמך. חוס וחסל עלי בחמתך הגדולה, ותשפיע ותמשוך עלי יראתך הקדושה, שאזכה להתירא ולפחד ולרעד ממך תמיד באמת, בפחד וברעד נמליכך עלינו.

ונזכה להרגיש יראתך הקדושה, בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו. ותהיה יראתך על פנינו, לבלתי נחטא שום חטא ועון כלל, לא בשוגג ולא במזיד, מעתה ועד עולם.

ויראת יהוה תהיה חופפת עלינו תמיד באמת ובאמונה-שלמה, עד

בְּאֵמֶת בְּכָל עֵת וּבְכָל רִגְעַ. וּלְהֶאֱרִיךְ יָמֵינוּ
וּשְׁנוֹתֵינוּ עַל-יְדֵי יְרֵאת יְהוָה בְּאֵמֶת,
לְהוֹסִיף קִדְשָׁה וְטָהָרָה, בְּכָל שָׁעָה וְשָׁעָה,
וּבְכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְכָל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ, וּבְכָל
חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ, וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.

עַד שְׁנֹזְפָה לְאֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים
אֲמִתִּיִּם, לְזִקְנָה וְשִׁיבָה טוֹבָה
דְּקִדְשָׁה. וְלֹא נֶאֱבַד יוֹם אֶחָד, וְלֹא שָׁעָה
אֶחָת, מִכָּל יָמֵינוּ לְעוֹלָם.

בְּאֵפֶן שְׁנֹזְפָה בְּעֵת אֲשֶׁר תֵּאֱסֹפְנוּ אֵלֶיךָ
בְּשָׁלוֹם, לָבֵא וּלְעֵלוֹת וּלְרֵאוֹת
לְפָנֶיךָ, עִם כָּל יָמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיוּ
כָּלֶם שְׁלָמִים קְדוֹשִׁים וְטָהוֹרִים, בְּתוֹסֶפֶת
קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁה, וְלֹא יִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם
לְעוֹלָם וָעַד.

☪ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א קח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א פד, 'בפמה הארכת ימים')

"וְאֲבָרְהָם זָקֵן בָּא בְּיָמָיו" (בראשית כד, א)

שְׁנֹזְפָה לְאַחַז בְּמִדְתּוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ אִישׁ הַחֶסֶד,
וְלֵהִיּוֹת 'וְתִרְן' בְּמִמּוֹן, וּלְגַמֵּל חֶסֶד, וּלְהֶאֱרִיךְ יָמֵינוּ
בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וּלְזַפּוֹת ל'טוֹב-הַגְּנוּז' שֶׁבְּכָל יוֹם

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ,
וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׂאֲזַכֶּה
לְהֶאֱרִיךְ אֶת יָמֵי בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה גְדוֹלָה.
שְׂאֲזַכֶּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחְשַׁבְתִּי בְּקִדְשָׁה
גְדוֹלָה.

וְתִזְכְּנִי לְאַחַז בְּמִדְתּוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ
אִישׁ הַחֶסֶד, שְׂאֲזַכֶּה לֵהִיּוֹת
'וְתִרְן' בְּמִמּוֹנִי, וּלְעֲשׂוֹת טוֹב וְחֶסֶד

בְּאֵמֶת, עִם כָּל מִי שְׂצָרִיכִין לְהֵטִיב עִמָּהֶם
וּלְגַמֵּל לָהֶם חֶסֶד כְּפִי רְצוֹנְךָ הַטוֹב
בְּאֵמֶת.

וְתִצְלִילֵנִי מִקְפָּדוֹת וּקְמוּץ, שֶׁהֵם
מְבַלְבְּלִין אֶת הַדַּעַת וְהַמַּח
מָאֵד, וְלֹא אֶהְיֶה קְפָדָן וְקִמְצָן כָּלֵל, רַק
אֲזַכֶּה לֵהִיּוֹת אִישׁ טוֹב, אִישׁ חֶסֶד, וְתִרְן
בְּמִמּוֹנִי, כְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב, עַד שְׂאֲזַכֶּה
לְהַכְלִיל בְּסִטְרָא-דִּימִינָא בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה,
בְּמִדְתּוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ אִישׁ הַחֶסֶד.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִזְכְּנִי, שְׂיִהְיֶה שְׂכָלִי וּמַחִי
חִוְרָא כְּכִסְפָּא, שְׂיִהְיֶה
מַחִי זָךְ וְצַח וְצָלוּל. וְאֲזַכֶּה לְהֶאֱרִיךְ אֶת
יָמֵי בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, שְׂאֲזַכֶּה לְהַגּוֹת
וּלְחַשֵּׁב בְּתוֹרְתְךָ בְּכָל-עֵת וּבְכָל שָׁעָה
בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה.

וְלֹא אֲנִיחַ אֶת מַחְשַׁבְתִּי לְחַשֵּׁב שׁוֹם
מַחְשַׁבָּה חִיצוֹנָה וְזָרָה כָּלֵל.
וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בִישׁוּעַתְךָ הַגְּדוֹלָה בְּכָל
יוֹם וְיוֹם, לְגַרֵשׁ וּלְסַלֵּק וּלְבַטֵּל מִהָרָה
מִמַּחְשַׁבְתִּי, כָּל הַנְּחָשִׁים וְעַקְרָבִים, שֶׁהֵם
כָּל מִינֵי בְּלִבוּלִים וּמַחְשַׁבוֹת-זָרוֹת,
הַמְּסַבְּבִין אֶת הַמַּח בְּכָל יוֹם.

וְאֲזַכֶּה לְשַׁבֵּר אֶת כָּל הַגְּדָרִים
וְהַמַּחֲצוֹת בְּרִזָּל, וְהַמְּסַכִּים
הַמְּבַדִּילִין וְחוֹצְצִין, לְפָנַי 'טוֹב-הַגְּנוּז'
שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאִינָם מְנִיחִים לְכַנֵּס
אֵלָיו אֶת מִי שְׂאִינוּ הַגּוֹן וְרֵאוּי אֵלָיו.

מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי, וְלֹא תַעֲשֶׂה לִי
כַחֲטָאִי, וְלֹא תַגְּמַל לִי כְעוֹנוֹתִי,
רַק תַּעֲשֶׂה עִמִּי כַחֲסִדְךָ וּכְנִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִהַטּוֹב־הַגָּנוּז שְׂבָאוֹתוֹ
הַיּוֹם.

עַד שְׂאֻזְכָּה לְאַרְיֵכַת יָמִים וְשָׁנִים בְּאֵמֶת,
לְחַיּוֹת חַיִּים אַרוּכִים, חַיִּים טוֹבִים,
חַיִּים אֲמִתִּיִּים, בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה,
בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי, לְעוֹלָמֵי עַד
וּלְנִצְחָה נְצָחִים.

וַיִּקְרָא בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב: "אֲרַךְ יָמִים
אֲשֶׁבִיעֶהוּ וְאֶרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי".
וְנֹאמַר: "כִּי אֲרַךְ יָמִים וְשָׁנוֹת חַיִּים
וְשָׁלוֹם יוֹסִיפוּ לָךְ". וְנֹאמַר: "כִּי בִי יִרְבוּ
יָמֶיךָ וַיּוֹסִיפוּ לָךְ שָׁנוֹת חַיִּים". וְנֹאמַר:
"אֲרַךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׂמְלָהּ עֶשֶׂר
וְכָבוֹד. דְּרַכִּיָּה דְרַכִּי נַעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם. עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ
וְתוֹמְכֵיהָ מְאֹשֶׁר". יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמִרֵי-פִי
וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי.
אָמֵן.

– לקוטי תפלות – על זווגים ושידוכים

❁ [ג] לקוטי-תפלות ח"א ט ❁

(על-פי לקוטי-מוז'ר"ן ח"א ט. 'תהמת יכסיו')
שְׂכָל אַחַד יִמְצָא מְהֵרָה, זְווגוֹ הָרְאוּי לוֹ

מִן-הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת, כְּפִי שְׂרָשֵׁי הַנְּשִׁמוֹת

וְתַעֲזוֹר לְכָל עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּלְכָל
יוֹצְאֵי-חֶלְצִינוּ, לְכָל מִי שְׂצָרֶיךָ
לְמִצָּא זְווגוֹ, שְׂתַזְמִין לוֹ זְווגוֹ הַהַגּוֹן לוֹ

אֶתָּה מְרַבָּה לְהַטִּיב. וְתַגְמְלֵנִי חֲסָדִים
טוֹבִים, וְתַגְדֵּל חֲסִדְךָ עָלַי בְּכָל-עֵת וּבְכָל
יוֹם וַיּוֹם. וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ בְּחֲסָדִים
חֲדָשִׁים וְנִפְלְאִים, בְּאִפְנֵי שָׁגַם אֲנֹכִי אֻזְכָּה
לְהַטּוֹב־הַגָּנוּז שְׂבָכָל יוֹם, וְלֹא יִהְיֶה כַח
לְהִרְעֵ שְׁלִי, לְחֻצֵץ וּלְהַפְסִיק חֲסִי-וְשָׁלוֹם,
בְּפָנֵי הַטּוֹב־הַגָּנוּז שְׂבָכָל יוֹם.

רַק תִּתֵּן לִי כַח וְהַתְחַזְקוֹת וְהַתְאֲמָצוֹת
בְּלִבִּי וּמַחְשַׁבְתִּי, שְׂאֻזְכָּה לְהַתְחַזֵּק
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, לְחַשֵּׁב מַחְשָׁבוֹת וּלְהַגִּיז
בְּתוֹרְתֶךָ הַקְּדוּשָׁה, בְּמַחְשָׁבָה חֲזָקָה
וְנִכְוֹנָה, בְּהַתְגַּבְּרוֹת גְּדוֹל בְּכָל עֵז
וְתַעֲצוּמוֹת, וּבְהַשְׁתַּוְּקָקוֹת נִמְרָץ אֶל הַטּוֹב
הָאֲמִתִּי בְּאֵמֶת.

וְלֹא אֲנִיחַ לְשׁוֹם מַחְשָׁבָה זָרָה וְחִיצוֹנָה,
וְלְשׁוֹם בְּלִבּוֹל-הַדַּעַת, לְכֹנֵס
בְּמַחְשַׁבְתִּי, וּלְבַלְבֵּל אוֹתִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם. רַק
אֶהְיֶה חֲזָק בְּדַעְתִּי, וְלֹאֲחַז אֶת מַחְשַׁבְתִּי,
לְחַשֵּׁב בְּכָל יוֹם וּבְכָל-עֵת בְּתוֹרְתֶךָ
הַקְּדוּשָׁה.

עַד שְׂיַעֲזְרוּ רַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים עָלַי,
וְתַצּוּהָ לְפָתַח לִי שַׁעְרֵי הַחֲכָמָה
וְהַשְׂכָּל, עַד שְׂיִתְגַּלּוּ לִי מֵאֲתֶךָ חֲדוּשֵׁי-
אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרְתֶךָ הַקְּדוּשָׁה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
מִהַטּוֹב־הַגָּנוּז שְׂבָאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְעַל-יְדֵי-זֶה
אֻזְכָּה לְהַתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מַעֲתָה וְעַד
עוֹלָם.

וְאַזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה, שְׂיִהְיֶה כָּל יוֹם וַיּוֹם
מִימֵי חַיִּי, אַרוּךְ וְגְדוֹל בְּאֵמֶת
בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, עַל-יְדֵי
הַחֲדוּשֵׁי-דְאוּרֵי־תֵא הָאֲמִתִּיִּים שְׂתַחַנְנִי

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"ב מד ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פז, פגונות אלול הם תקון הברית)

"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך"
(בראשית כד, ח)

שנזכה על-ידי פגונות אלול, לתקון הברית בשלמות - ושיזכו כל אחד למצא זוגו מהרה, זוגים ההגון מן השמים, ולא תהיה מנגדת כנגדו בכל, רק תהפך רצונה לרצון בעלה

מן השמים, ולא יתחלפו הזוגים חס ושלום בעונותינו. רק תעזר לכל בני עמך ישראל, שכל אחד ימצא מהרה, זוגו הראוי לו מן השמים באמת, כפי שרשי הנשמות.

☉ [ד] לקוטי תפלות ח"ב ב ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ב, ימי הנזפה)

שנזכה להמשיך הארת האמת, ויאיר בהדבור - וכל אחד ימצא זוגו ההגון לו מן השמים, ונזכה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו, שנזכה להמשיך הארת האמת, ויאיר האמת בהדבור, וישלים את הדבור הקדוש.

ותשמרנו ותצילנו, שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו בטעות, רק כל דבורינו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד, ותזכנו להמשיך הארת שלשה קווי האמת שהם: "תפלה, ותורה, ושדוכים הגונים".

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותזמין לבנינו ולבנותינו זוגים ההגון להם מן השמים, ולא יתחלפו הזוגים חלילה בעונותינו, רק כל אחד יזכה למצא זוגו ההגון לו מן השמים, (ובפרט לפלוני בן פלוני).

ותנחנו בדרך האמת תמיד, ונזכה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת, פרצונך הטוב, כמו שכתוב: "ומיהוה אשה משפלת".

רבנו של עולם, מלא רחמים, אתה גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים: שהעקר הוא 'תקון הברית', כי זה עקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם הזה, ורק בשביל זה בא האדם לעולם הזה, כדי שיתנסה בנסיון זה, כי 'שמירת הברית' הוא יסוד הכל.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון פגונות אלול בשביל 'תקון הברית', "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פגונות.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפגונות של אלול, באפן שנזכה מהרה לתקון הברית בשלמות.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם,

בְּרַחֲמֶיךָ לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין, כַּאֲשֶׁר אָתָּה
מִתְנַהֵג עִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּרַחֲמִים וְחֶסֶדִים
גְּדוּלִים תָּמִיד.

וּבִזְכוּת 'אֲבָרְהָם אֲבִינוּ' עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם,
שָׂרְמַז הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל 'פּוֹנֵת
אֱלוֹל', בַּעַת שֶׁשָּׁלַח אֶת אֱלִיעֶזֶר עֲבָדוֹ
לְבַקֵּשׁ הַזּוּג שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ, וּבִזְכוּת
הַצְּדִיקִים שֶׁגָּלוּ הַסּוּד הַנּוֹרָא הַזֶּה, תִּגַּן
עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ, וְתַרְחֵם עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְתִשֵּׁם שְׁלוֹם בֵּין כָּל
יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ (וּבִפְרָט
וְכו').

וְתַעֲזֹר לְכָל יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמִצָּא
זוּגִים, שְׂיִזְכָּה כָּל אֶחָד לְמִצָּא
זוּגוֹ בְּאֵמֶת מְהֵרָה, וְתִהְיֶה כְּרַצוֹנוֹ, וְלֹא
תִהְיֶה מְנַגֶּדֶת כְּנִגְדּוֹ כָּלֵל, רַק תִּתְּפוּךְ
רַצוֹנָה אֱלֹהֵי בְּשָׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּאֵמֶת, בְּלִי
עֲרָמָה וּמְרָמָה, וּבְלִי שׁוֹם שְׂנֵאָה וְשְׂנוּי
רַצוֹן בְּלֵב כָּלֵל.

וְיִתְנַהֲגוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, וְיִצְאוּ מֵהֶם
דוֹרוֹת רַבִּים, בְּנִים וּבָנוֹת חַיִּים
וְקַיָּמִים, עוֹשֵׂי רַצוֹנְךָ בְּאֵמֶת, וְיַעֲסִקוּ
בְּתוֹרָתְךָ וְעִבּוּדְתְךָ בְּאֵמֶת כָּל יְמֵיהֶם
לְעוֹלָם, וְיִגְלוּ וְיִפְרָסְמוּ וְיִוְדִיעוּ אֶלְקוֹתְךָ
וּמְשַׁלְּתְךָ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "דוֹר
לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וְגִבּוֹרוֹתֶיךָ יִגִּידוּ".

לְבָאֵר אֶפְס קָצָה, מִהִתְחַנּוֹת וּבִקְשׁוֹת
וְיִדּוּיִם וְהַפְּצָרוֹת וּפִיּוּסִים וּתְפִלוֹת, שְׂאֲנִי
צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל בְּעֵנִין זֶה עַל הָעֶבֶר וְעַל
הַהוֹהָה וְעַל הָעֵתִיד, אֲךָ מָה אַעֲשֶׂה כִּי דְבָרִי
נִסְתַּתְּמִין.

אֲבָל עַל זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל,
חוֹמֵל דָּלִים, טוֹב וּמְטִיב לְרָעִים
וְלְטוֹבִים, שֶׁתַּרְחֵם עַל כָּל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל
שֶׁשָּׁקְשָׁה לָהֶם לְמִצָּא זוּגִים, וְאֶפְלוּ
כְּשִׁמוּצָאִים הִיא מְנַגֶּדֶת אֱלֹהֵינוּ, וְאִין לָהּ
רַצוֹן אֱלֹהֵינוּ, וְאִין שְׁלוֹם בְּבֵיתֶם רַחֲמָנָא-
לְצִלָּן. (וּבִפְרָט עַל פְּלוֹנֵי בֶן פְּלוֹנֵי שֵׁישׁ לוֹ יְסוּרִים
אֱלו').

רַחֵם עָלֵינוּ, וְעַל כָּל זֶרַע עַמָּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים-
הָאֲמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתַקוּנָנוּ תָּמִיד, אֲשֶׁר
שָׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית-קֹדֶשׁ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, רַחֵם עָלֵיהֶם
לְמַעַנְם, וְתִשֵּׁם שְׁלוֹם בְּבֵיתֶם.

וְתַעֲזֹר לָהֶם וְתוֹשִׁיעֵם, שְׂיִזְכּוּ כָּל אֶחָד
וְאֶחָד לְמִצָּא זוּגוֹ מְהֵרָה, זוּגִים
הַהֲגוּן לָהֶם מִן-הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת, וְלֹא תִהְיֶה
מְנַגֶּדֶת כְּנִגְדּוֹ כָּלֵל, רַק תִּתְּפוּךְ רַצוֹנָה
לְרַצוֹן בְּעֵלָה, וְלֹא יִהְיֶה בִּינֵיהֶם שׁוֹם
שְׂנֵאָה וְשׁוּם שְׂנוּי רַצוֹן כָּלֵל, וְיִדּוּרוֹ
בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהָ וְרַעוּת בְּשָׁלוֹם וְשְׁלוֹהָ
בְּאֵמֶת כְּרַצוֹנְךָ הַטוֹב.

מִלֵּא רַחֲמִים, חוּס וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵיהֶם,
לְמַעַנְךָ, וְלְמַעַן צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים,
וְאֵל תַּעֲשֶׂה לָהֶם כְּחִטָּאֵיהֶם, וְלֹא תִגְמַל
עָלֵיהֶם כְּעוֹנוֹתֵיהֶם, רַק תִּתְנַהֵג עִמָּהֶם

☉ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מה ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פט,
'הדעת משדך כל השדוכים')

שנזכה למצא הצדיק-האמת ה'בעל-דעת',
ולשמע תורה מפיו - ולזכות על-ידי-זה למצא
זווגים הגונים מן השמים

אל ברוך גדול דעה, זכנו ברחמיך
הרבים, וגלה לנו בחסדיך
העצומים, את הצדיק-האמת שהוא
'בעל-דעת' גדול. זכנו למצא אותו,
ולהתקרב אליו באמת, ולשמע תורה
מפיו- הקדוש.

ורחם על כל ישראל אשר קשה להם
למצא זווגם, (ובפרט על פלוני בן
פלוני), ועזר להם, והושיעה להם מהרה,
שיזכו כל אחד ואחד למצא זווגו האמתי
ההגון לו מן השמים, חיש קל מהרה,
בלי שום עכוב, ובלי שום צער ויסורים
בלל.

כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה
ותחבולה, איך לבקש הזוג לכל-
אחד. כי אתה יודע כמה קשה לאדם
למצא זווגו האמתי, כי כל הזווגים הם
שני הפכים. ובפרט כי לפעמים הם
בהפך גדול מאד, אשר קשה לזוגן
פקריעת ים-סוף.

ואי-אפשר לחברם ולזוגם, כי-אם
על-ידי הדעת האמתי,
המשדך כל השדוכים.

על-בין צריכים לשמע תורה מפיו הבר-
דעת האמתי שהוא מחדש
חדושים נפלאים בתורה, ומחבר ומיחד

אתון-רבבין ואתון-זעירין, ומקשר
ומשדך דברי-תורה ממקום למקום, אשר
על-ידו נגמרים כל השדוכים שבעולם,
בסוד: "כי שפתי כ'הן י'שמרו ד'עת
ו'תורה יבקשו מ'פיהו", ראשי-תבות
'שידוך'.

אבל בעונותינו-הרבים נעלם מאתנו,
ולא נדע איך למצא את הבעל-
דעת הקדוש הזה, ולשמע תורה מפיו,
ועתה מאין יבא עזרנו.

על-בין עינינו תלויות אליך לבד מלא
רחמים, יושב ומזוג זווגים,
שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים
למצא זווגם, (ובפרט וכו'), ותשלח לכל
אחד מהרה זווגו ההגון לו מן השמים
באמת, ותהיה כרצונו, ותהיה לו לעזר
ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצא
זווגם: "מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון
מיהוה".

ארון יחיד, מלא רחמים, צופה ומביט
עד סוף כל הדורות, המנהג
עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, חוס
ורחם וחמל על ימי הנעורים של נערי
עמך בית ישראל, והודיענו נא את
דרכיך, איך נזכה לדעת למצא זווגם
האמתי של כל התלויים בנו.

זכנו ועזרנו, שבכח וזכות הצדיקים
הגדולים האמתיים, שהם הדעת
הקדוש של כל העולמות, אשר המשיכו
וגלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם-
הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה, למצא

❁ [ז] לקוטי תפלות ח"ב מזו ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב צ, טעם שבירת פלי-חרס)

שנזכה להתעורר בשעת התקשרות השדונים,
בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת התנאים - לזכר
בהתכלית והסוף

בת-זווגם של כל אחד ואחד מעמך בית
ישראל.

ונזכה להשיאם מהרה למזל-טוב,
לחיים טובים ארפים ולשלום,
ותהיה פרצונו, ולא תהיה מנגדת אליו
כלל חסוֹשֵׁלוֹם, רק ידורו באהבה ושלום
בקדשה ובטהרה כרצונך באמת.

ויזכו כל עמך בית ישראל, לשמר את
הברית-קדש, בקדשה גדולה
באמת, אשר כל התורה כלה תלויה בזה,
והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם
בזה העולם, כאשר גלית לנו על-ידי
חכמיך הקדושים.

ויזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו
בנים ובנות דורות ודורי דורות
עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים
לעבודתך וליראתך, לארך ימים ושנים
טובים, ויכירו וידעו אותך, ואת גדלת
צדיקיך האמתיים אשר בהם בחרת,
ויתגלה להם הדעת הקדוש שהשאירו כל
הצדיקים בזה העולם.

רבוננו של עולם, לא כחטאינו עשית
לנו, ולא כעונותינו גמלת עלינו.
גם עתה חוס וחמל עלינו ושמע תפלתנו,
והסתר פניך מחטאינו, וכל עונותינו
מחה, ואל תביט על מעשינו. רק תביט
על זכות הצדיקים-האמתיים שאנו
סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי
דעתיהם הקדוש אנו שותין, ומפיהם אנו
חיין עד היום הזה, ועל-ידי-זה יזכה כל
אחד מישראל למצא זוגו האמתי מהרה.

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל
הצריכים למצא זוגם, שיזכו
למצא זוגם מהרה, זוגם האמתי, זוגם
ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת
ההתקשרות, לזכר בהתכלית
והסוף, בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת
ה'תנאים', שיזכר על-ידי-זה בשער
החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה
של גיהנם, למען לא יבגד באשתו
הכשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו
יסורים ממנה חסוֹשֵׁלוֹם.

כי יזכר בעונש המר של גיהנם שינצל
ממנו על-ידי-זה, כמו שאמרו
רבותינו זכרונם-לברכה: "שמי שיש לו
אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך
לקבל באהבה". יהיו לרצון אמרי-פי
והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי."

וְכָל "שִׁיחַ הַשָּׁדָה", וְכָל הָעֹשִׁים
וְהָאֵילָנוֹת, וְכָל הַצְּמִחִים, כָּלֵם
יִתְעוֹרְרוּ לְקַרְאֹתִי, וַיַּעֲלוּ וַיִּתְּנוּ פִּתְחֵם
וְחַיּוּתָם, לְתוֹךְ דְּבָרֵי שִׁיחָתִי וְתַפְלָתִי.

עַד שֶׁתְּהִיָּה תַפְלָתִי וְשִׁיחָתִי נִשְׁלֶמֶת
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַל-יְדֵי כָּל "שִׁיחַ
הַשָּׁדָה", שִׁיכְלְלוּ כָּלֵם עִם כָּל כַּחוֹתֵם
וְחַיּוּתָם וְרוּחַנְיוֹתָם עַד שֶׁרָשָׁם הָעֲלִיּוֹן,
כָּלֵם יְכַלְלוּ בְּתוֹךְ תַפְלָתִי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכֶּה לִפְתַּח אֶת לְבִי,
לְהַרְבּוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים
וּבְשִׁיחָה קְדוֹשָׁה, לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים
רַבִּים, וּלְפָנֶיךָ אֲשַׁפֵּךְ כָּל שִׁיחִי, עַד
שֶׁאֲזַכֶּה לְשַׁפֵּךְ לְבִי כַמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ
יְהוָה. וְאֲשֵׁא אֵלֶיךָ כַפִּי, עַל נַפְשִׁי וְנַפֵּשׁ
עוֹלָלִי וְטַפִּי.

☪ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב יא ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יא, וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׁדָה)

"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׁדָה" (בְּרַאשִׁית כד, סג)

שִׁנְזָכָה לְצֵאת לְשָׁדָה בֵּין אֵילָנוֹת וְעֹשִׁים
וְלִהְתְּבוֹדֵד שָׁם - וְכָל הַצְּמִחִים יִתְעוֹרְרוּ
לְקַרְאֹתֵנוּ, וַיְכַלְלוּ בְּתוֹךְ תַפְלָתֵנוּ

"לְכָה דוּדֵי נִצָּא הַשָּׁדָה, נְלִינָה
בְּכַפְרִים. נְשַׁפִּימָה לְכַרְמִים,
נְרָאָה אִם פְּרָחָה הַגֶּפֶן, פִּתַּח הַסְּמֹדֵר,
הִנְצוּ הַרְמוּנִים, שָׁם אֲתֵן אֶת דוּדֵי לֶךְ".

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַמְנֵי לְהַרְבּוֹת
בְּהַתְּבוֹדָדוֹת תָּמִיד. וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת
רְגִיל לְצֵאת בְּכָל יוֹם לְשָׁדָה, בֵּין אֵילָנוֹת
וְעֹשִׁים וְכָל שִׁיחַ הַשָּׁדָה, וְשָׁם אֲזַכֶּה
לְהַתְּבוֹדֵד וְלְהַרְבּוֹת בְּשִׁיחָה זֹאת תַפְלָה,
בֵּינִי לְבֵין קוּנֵי, לְשׁוּחַ שָׁם כָּל אֲשֶׁר עִם
לְבָבִי.

